

اصول راهنما درباره فقر شدید و حقوق بشر
دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد

UNITED NATIONS
HUMAN RIGHTS
OFFICE OF THE HIGH COMMISSIONER

Cover photos:

© ILO / R.Lord - © ILO / M.Crozet-© ILO / M.Crozet-© ILO / E. Gianotti

اصول راهنما
درباره فقر شدید
و حقوق بشر

سیاستمداران، ارائه دهندگان خدمات، و سیاستگذاران مردم دچار فقر شدید را به علت فقدان صدای سیاسی، سرمایه مالی و اجتماعی آنان و محرومیت اجتماعی مزمن ایشان معمولاً نادیده می گیرند یا نسبت به تامین حقوق ایشان کوتاهی می کنند. آنان به شدت از موارد متعدد نقض حقوق بشر تاثیر می پذیرند. تبعیض علیه مردم دچار فقر شدید فراوان بوده و به حدی گسترده تحمل می شود .

اصول راهنما درباره فقر شدید و حقوق بشر نخستین رهنمودهای سیاسی جهانی است که به طور ویژه بر حقوق بشر مردمی تمرکز می نماید که با فقر شدید زندگی می کنند. هدف از تدوین این رهنمودها این است که دولت ها از آن ها برای تضمین این امر استفاده کنند که سیاستگذاری های عمومی، از جمله تلاش ها در زمینه ریشه کنی فقر، به فقیرترین اعضای جامعه رسیدگی کنند، به حقوق ایشان احترام بگذارند و از آن ها حمایت کنند، و به موانع مهم اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و ساختاری توجه نمایند که اشخاصی که با فقر شدید زندگی می کنند در مسیر برخورداری از حقوق بشر با آن ها مواجه اند.

شورای حقوق بشر اصول راهنما درباره فقر شدید و حقوق بشر را در سپتامبر ۲۰۱۲ به اتفاق آرا در قطعنامه ۲۱/۱۱ خود تصویب کرد. کمیسیون حقوق بشر سابق تدوین اصول راهنما را از ۲۰۰۱ آغاز نمود . درباره متن آن طی بیش از یک دهه مشورت با دولت ها، سازمان های جامعه مدنی، کارگزاری های سازمان ملل متحد و جامعه هایی که در فقر شدید زندگی می کنند، بحث و اصلاح شد. ماگدالنا سپولودا کارمونا، گزارشگر ویژه سازمان ملل متحد در زمینه فقر شدید و حقوق بشر، متن نهایی آن را تهیه و در گزارش خود به بیست و یکمین جلسه شورای حقوق بشر (ای/اج آر سی/ ۲۱/۳۹) ارائه داد.

از شما دعوت می شود برای بررسی روند تاریخی کامل تهیه و تدوین اصول راهنما به پیوست یک گزارش رسمی به این نشانی مراجعه کنید:

<http://www.ohchr.org/EN/Issues/Poverty/Pages/DGPIIntroduction.aspx>

<http://www.ohchr.org/EN/Issues/Poverty/Pages/DGPIIntroduction.aspx>

اول - پیشگفتار

دوم - هدف ها

سوم - اصول بنیادی

- الف - منزلت، عمومیت، تقسیم ناپذیری، پیوستگی و وابستگی تمامی حقوق
- ب - برخورداری یکسان اشخاص فقیر از تمامی حقوق بشر.
- ج - برابری بین زنان و مردان
- د- حقوق کودکان
- ه - عاملیت و استقلال اشخاصی که در فقر شدید زندگی می کنند
- و - مشارکت و توانمند سازی
- ز- شفافیت و دسترسی به اطلاعات
- ح - پاسخگویی و مسوولیت پذیری

چهارم - سازوکارها و مقتضیات اجرا

- الف - دولت ها باید راهکار ملی فراگیری برای کاهش فقر و محرومیت اجتماعی تصویب کنند
- ب - دولت ها باید تضمین کنند سیاست های عمومی اولویت لازم برای اشخاصی که در فقر زندگی می کنند قایل شوند
- ج - دولت ها باید تضمین کنند تسهیلات، کالاها و خدمات لازم برای برخورداری از حقوق بشر قابل دسترسی، موجود، انعطاف پذیر، با قیمت متناسب و دارای کیفیت خوب باشند.
- د - دولت ها باید انسجام و پیوستگی سیاست ها را تضمین کنند

بنجم - حقوق ویژه

الف- حق زندگی و شان و منزلت جسمی

ب - حقوق آزادی و امنیت اشخاص

ج - حق حمایت یکسان در برابر قانون، دسترسی به عدالت و دادخواهی موثر

د - حق شناخته شدن به عنوان یک شخص در برابر قانون

ه - حق داشتن حریم خصوصی و حفاظت برای خانه و خانواده

و - حق برخورداری از زندگی خوب

ز - حق برخورداری از خوراک و تغذیه مناسب

ح - حقوق برخورداری از آب و دفع بهداشتی فاضلاب

ط - حق برخورداری از مسکن مناسب، امنیت اجاره داری و ممنوعیت تخلیه

اجباری

ی - حق برخورداری از بالاترین معیار قابل حصول سلامت جسمی و فکری

ک - حق کار و حقوق در محل کار

ل - حق برخورداری از تامین اجتماعی

م - حق آموزش

ن - حق شرکت در زندگی فرهنگی و برخورداری از مزایای پیشرفت علمی و کاربرد

های آن

ششم - تعهدات یاری و همکاری بین المللی

هفتم - نقش عوامل غیردولتی از جمله شرکت های تجاری

هشتم - اجرا، نظارت و پایش

نهم - تعبیر و تفسیر

شورای حقوق بشر اصول راهنما درباره فقر شدید و حقوق بشر را در بیست و هفتم سپتامبر ۲۰۱۲ به اتفاق آرا در قطعنامه ۲۱/۱۱ تصویب کرد.

اول - پیشگفتار

مدنی، سیاسی اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی مشخص می شود بلکه اشخاصی که در فقر شدید زندگی می کنند معمولا با انکار مداوم منزلت و برابری خود مواجه هستند.

اشخاصی که در فقر زندگی می کنند برای دستیابی به حقوق خود و آنچه سزاوارش هستند، با سخت ترین موانع - جسمی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی - مواجه اند. آنان در نتیجه بسیاری از محرومیت های مرتبط باهم و تشدید و تقویت کننده یکدیگر - از جمله شرایط خطرناک شغلی، مسکن ناامن، فقدان مواد خوراکی مغذی، دسترسی نابرابر به عدالت، فقدان قدرت سیاسی و دسترسی محدود به مراقبت های بهداشتی - را تجربه می کنند که مانع از آن می شوند که به حقوق خود دست یابند و فقر آنان را دایمی می سازند. اشخاص دچار فقر شدید در دوری باطل از بیچارگی، بدنامی، تبعیض و مانع تراشی و محرومیت مادی زندگی می کنند، که تمامی آن ها متقابلا یکدیگر را تقویت می نمایند.

فقر شدید اجتناب ناپذیر نیست. فقر، حداقل تا حدودی، با انجام اقدامات یا عدم انجام اقداماتی از سوی دولت ها و دیگر عوامل اقتصادی به وجود می آید و تاثیرگذار و دایمی می شود. در گذشته، سیاست های عمومی غالبا در حل مشکلات افراد دچار فقر شدید ناکام بوده، منجر به انتقال فقر به نسل های بعدی آنان شده است. نابرابری های ساختاری و فراگیر - اجتماعی، سیاسی، اقتصادی و فرهنگی - غالبا حل نشده می مانند و موجب تقویت بیشتر فقر می شوند. فقدان انسجام سیاسی در سطوح ملی و بین المللی غالبا تعهد برای مبارزه با فقر را تضعیف یا رد می کند.

این که فقر شدید اجتناب ناپذیر نیست به این معنی است که ابزار لازم برای پایان دادن به آن وجود دارد. رویکردی مبتنی بر حقوق بشر، چارچوبی برای ریشه کنی طولانی مدت فقر شدید بر مبنای شناسایی اشخاص دچار فقر شدید به عنوان دارندگان حق و عناصر تغییر، ارائه می دهد. رویکردی مبتنی بر حقوق بشر که به منزلت و استقلال اشخاص دچار فقر شدید احترام می گذارد و آنان را چنان توانمند می سازد که به گونه

در دنیایی با میزان پی سابقه توسعه اقتصادی، ابزار و امکانات فن آوری و منابع مالی، این که میلیون ها انسان در فقر شدید زندگی کنند از نظر اخلاقی اهانت آمیز است. اصول راهنمای کنونی بر این درک استوار است که ریشه کن کردن فقر شدید نه فقط وظیفه ای اخلاقی بلکه تعهدی قانونی بر اساس قوانین بین المللی موجود مربوط به حقوق بشر است. بنابراین، معیارها و اصول قانون حقوق بشر باید نقشی عمده در برخورد با مساله فقر داشته، بر تمامی سیاستگذاری های عمومی تاثیر بگذارند که بر زندگی اشخاص فقیر موثرند.

فقر موضوعی صرفا اقتصادی نیست، بلکه بیشتر پدیده ای چند بعدی است که فقدان درآمد و توانایی های پایه ای لازم برای برخورداری از زندگی شرافتمندانه را شامل می شود. کمیته مربوط به حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی در ۲۰۰۱ تصریح کرد "فقر وضعیتی انسانی است که با محرومیت مداوم یا مزمن از منابع، توانایی ها، انتخاب ها، و اختیار لازم برای برخورداری از امکانات و سطح مناسب زندگی و دیگر حقوق مدنی، فرهنگی، اقتصادی، سیاسی و اجتماعی مشخص می شود".

(E/C.12/2001/10, para.8)

فقر شدید نیز به عنوان "ترکیب فقر درآمد، فقر توسعه انسانی و محرومیت اجتماعی" در شرایطی که فقدان طولانی مدت امنیت بنیادی بر چند جنبه زندگی مردم تاثیر بگذارد، همزمان امکانات آنان را برای این که در آینده قابل پیش بینی حقوق خود را اعمال کنند یا دوباره به دست آورند، به شدت به خطر اندازد، تعریف شده است.

(A/HRC/7/15, para.13),

(see E/ CN.4/Sub.2/1996/13).

فقر به خودی خود و در حقیقت یک عامل نگرانی فوری حقوق بشری است که هم علت و هم پیامد موارد نقض حقوق بشر و وضعیتی توانمند ساز برای نقض های دیگر است. فقر شدید نه فقط با موارد متعدد نقض های تشدید کننده حقوق

اند. درست است که دولت‌ها مسوول تحقق حقوق بشر هستند، عوامل دیگر، از جمله سازمان‌های بین‌المللی، موسسات ملی حقوق بشر، سازمان‌های جامعه مدنی و شرکت‌های تجاری، نیز مسوولیت‌هایی در مورد حقوق کسانی دارند که در فقر زندگی می‌کنند. کشورها باید محیطی توانمند ساز به وجود آورند که ظرفیت‌های سازمان‌های منکی بر جوامع، جنبش‌های اجتماعی و دیگر سازمان‌های غیردولتی را تقویت و از آن‌ها حمایت کند تا با فقر مبارزه کرده، افرادی را که در فقر زندگی می‌کنند برای پیگیری حقوق خود توانمند سازند.

کشورها با قوانین و موسساتی که فعالانه کسانی را که در فقر شدید زندگی می‌کنند می‌پذیرند از مشارکت اجتماعی و مساعدت کل جمعیت‌های خود منتفع خواهند شد. در شرایطی که کشورهای بیشتری انسجام و پیوستگی اجتماعی، زندگی بهتر برای فقیرترین بخش‌های جمعیت و توانمندسازی و ادغام اشخاص فقیر در نظام‌های حقوق و تعهدات را تضمین می‌کنند جامعه بین‌المللی نیز سود خواهد برد.

ای معنادار و موثر در زندگی عمومی، از جمله در طراحی سیاست عمومی شرکت کرده، مسوولان را وادار به پاسخگویی و مسوولیت‌پذیری کند. ضوابط تعیین شده در قانون بین‌المللی حقوق بشر ایجاب می‌کند کشورها هنگام تدوین و اجرای سیاست‌های موثر بر زندگی اشخاص دچار فقر شدید، تعهدات بین‌المللی خود را در زمینه حقوق بشر نظر داشته باشند.

اگرچه اشخاص دچار فقر شدید را نمی‌توان صرفاً در فهرستی از گروه‌های آسیب‌پذیر محدود کرد، تبعیض و طردشدگی از دلایل و پیامدهای عمده فقر است. اشخاص دچار فقر شدید معمولاً با گرفتاری‌ها و تبعیض‌های مبتنی بر نژاد، سن، جنسیت، قومیت، دین، زبان یا ناشی از وضعیت‌های دیگر مواجه هستند. زنان در دستیابی به درآمد، دارایی و خدمات غالباً با چالش‌های بزرگتری روبه‌رو می‌شوند و در برابر فقر شدید به ویژه آسیب‌پذیر هستند همچنان که گروه‌های دیگر مانند کودکان، سالخوردگان، معلولان، مهاجران، پناهندگان، پناهجویان، اشخاص آواره در داخل کشور خود، اقلیت‌ها، اشخاصی که با آج‌آی‌وی/ایدز زندگی می‌کنند و مردمان بومی مواجه

دو - هدف ها

هدف اصول راهنما، که حاصل سال ها مشورت با دولت ها و دست اندرکاران دیگر، ازجمله اشخاصی است که در فقر زندگی می کنند، این است که درباره طرز اعمال ضوابط حقوق بشر در جریان تلاش ها برای مبارزه با فقر رهنمود ارائه دهد. هدف این است که از اصول راهنما به عنوان ابزاری برای طراحی و اجرای سیاست های کاهش و ریشه کنی فقر، و به عنوان راهنمایی برای نحوه احترام گذاشتن، محافظت کردن و تحقق بخشیدن به حقوق اشخاصی که در فقر شدید زندگی می کنند در تمامی حوزه های سیاست عمومی استفاده شود. براساس ضوابط و اصول مورد توافق بین المللی مربوط به حقوق بشر، این اصول بر موافقتنامه ها و مصوبات بین المللی و منطقه ای، ازجمله اعلامیه جهانی حقوق بشر، میثاق بین المللی در زمینه حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، کنوانسیون حذف تمامی شکل های تبعیض نژادی، کنوانسیون حذف تمامی شکل های تبعیض علیه زنان، کنوانسیون حقوق کودکان و کنوانسیون حقوق معلولان، علاوه بر تفسیرها و توصیه های کلی نهادهای معاهده ای سازمان ملل متحد استوار است. اصول راهنما درباره استفاده و اجرای تعهدات مربوط به حقوق بشر در تصمیم های سیاستگذاری در سطوح ملی و بین المللی، ازجمله تصمیم های مربوط به یاری و همکاری بین المللی راهنمایی می کند. بنابراین، به اجرای اصول راهنما باید در چارچوب تعهدات کنونی کشورها براساس حقوق بین الملل نگرست.

اصول راهنما در گستره، جهانی هستند. تمامی کشورها و منطقه ها در تمامی مراحل توسعه اقتصادی باتوجه لازم به ویژگی های ملی خود باید از آن ها استفاده کنند. آن ها بر دیدگاهی

رابطه ای و چند بعدی از فقر استوارند که این امر را به رسمیت می شناسد که توانمند سازی اشخاص دچار فقر باید هم وسیله ای برای تحقق حقوق مستمندان و هم به خودی خود یک هدف باشد

اشخاصی که با فقر زندگی می کنند تجربه ها و نیازهای گوناگون دارند و با سطوح مختلف فقر از حیث شدت و طول مدت مواجه اند. در حالی که تمامی چنین اشخاصی باید محور سیاستگذاری ها براساس حقوق بشر باشند، اصول راهنما بیشتر مربوط به کسانی است که شدیدترین فقر را در یک چارچوب مفروض تجربه می کنند. اشخاصی که در فقر شدید زندگی می کنند به این دلیل مورد توجه ویژه هستند که درحاشیه ماندن، طرد شدگی، بدنام سازی آنان غالباً به این معنی است که خدمات و سیاست های عمومی به گونه موثری شامل حال ایشان نمی شود. مانع ها، ناامنی و عوامل ساختاری غالباً طرح و پیگیری حقوق و دستیابی مستقل آنان به قابلیت های خود را ناممکن می سازد، آنان به حمایت فعالانه از دولت و دیگر دست اندرکاران مربوط نیاز دارند .

۱- براین اساس در متن حاضر فقر را باید به معنی "فقر شدید" در نظر گرفت اگرچه از این امر نباید چنان برداشت کرد که تعهدات یا توصیه های ویژه را نیز نباید به اشخاصی که به طورکلی در فقر زندگی می کنند تعمیم داد.

۱۸ - تبعیض علت و پیامد فقر است. فقر غالباً از اعمال و روش های تبعیض آمیز، اشکار و پنهانی، ناشی می شود. فقیران ، دقیقاً به علت فقر خود، در معرض نگرش های تبعیض آمیز و بدنام کننده از سوی مسوولان عمومی و فعالان خصوصی نیز قرار می گیرند. مستمندان معمولاً چند شکل متقاطع تبعیض را، از جمله در رابطه با وضعیت اقتصادی خود، تجربه می کنند.

۱۹ - دولت ها باید تضمین کنند مستمندان در مقابل قانون و براساس آن یکسان بوده، از حفاظت و مزایای یکسان قانون، بدون تبعیض برخوردار شوند. دولت ها باید قوانین و مقرراتی را که علیه حقوق، منافع و معاش مستمندان است لغو یا اصلاح کنند. تمامی شکل های تبعیض قضایی یا اداری و اجرایی، مستقیم یا غیرمستقیم، بر مبنای وضعیت اقتصادی یا مبنای دیگر مربوط به فقر باید شناسایی و حذف شوند.

۲۰ - برابری و عدم تبعیض تعهداتی فوری و آنی و مرتبط و همه جانبه هستند که باید اساس و مبنای تمامی تدابیری باشند که از سوی تمامی دست اندرکاران مربوطه در رابطه با اشخاص فقیر به اجرا در می آیند. این اصول دولت ها را ملزم می سازند گروه های آسیب پذیر و محروم را در اجتماع شناسایی و، به عنوان موضوعی اولویتی، برخوردار چینی گروه هایی را از حقوق بشر بر مبنایی برابر تضمین کنند. دولت ها متعهدند برای کاهش یا حذف شرایطی که باعث تبعیض یا کمک به ادامه آن می شوند، تدابیر و اقدامات ویژه به عمل آورند .

۲۱ - اشخاصی که با فقر زندگی می کنند حق دارند از بدنامی و انگ مرتبط با شرایط فقر محافظت شوند. دولت ها باید مسوولان عمومی، اعم از ملی یا محلی، را از بدنام کردن یا تبعیض علیه اشخاصی که با فقر زندگی می کنند باز دارند و باید تمامی اقدامات

و تدابیر مناسب را برای اصلاح الگوهای اجتماعی - فرهنگی به منظور حذف پیشداوری و عقاید کلیشه ای از پیش موجود، انجام دهند. دولت ها باید برنامه های آموزشی، به ویژه برای مسوولان

سه - اصول بنیادی

اصول زیر برای رویکردی مبتنی بر حقوق بشر ضروری هستند و باید پایه ها را برای طراحی و اجرای تمامی سیاست های مربوط به کاهش فقر یا موثر بر اشخاصی فراهم سازد که با فقر زندگی می کنند.

الف - منزلت، عمومیت، تقسیم ناپذیری، پیوستگی و وابستگی تمامی حقوق

منزلت انسان پایه و اساس حقوق بشر است، و به گونه ای تفکیک ناپذیر با اصول برابری و عدم تبعیض پیوند دارد. احترام به منزلت ذاتی کسانی که در فقر زندگی می کنند باید تمامی سیاست های عمومی را شکل بخشیده، بر آن ها تاثیر بگذارد. دست اندرکاران بخش های عمومی و خصوصی باید به منزلت همگان احترام بگذارند، از بدنام کردن و انگ زدن و پیشداوری اجتناب کنند و تلاش های اشخاص دچار فقر را برای بهبود زندگی خود به رسمیت بشناسند و از آن ها حمایت نمایند.

با توجه به این امر که افراد دچار فقراً نقض های مداوم حقوق مدنی، فرهنگی، اقتصادی، سیاسی و اجتماعی خود مواجه هستند که بر یکدیگر تاثیر دارند و با تاثیراتی ویرانگر یکدیگر را تقویت می کنند،

فقر شدید تصویری روشن از تقسیم ناپذیری، پیوستگی و وابستگی حقوق بشر است .

دولت ها برای مبارزه با فقر و حمایت از حقوق بشر باید محیط توانمند ساز ایجاد کنند. سیاست های عمومی برای غلبه بر فقر باید بر احترام، حفاظت و تحقق تمامی حقوق بشر اشخاص دچار فقر به روشی برابر باشند. هیچ سیاستی در هیچ حوزه ای نباید فقر را تشدید کند یا تاثیر منفی شدیدی روی اشخاص گرفتار فقر داشته باشد

ب - برخوردار برای برابر اشخاص دچار فقر شدید از تمامی حقوق بشر

عمومی و رسانه ها ترتیب دهند تا عدم تبعیض علیه فقیران را ترویج و حمایت کند.

۲۲ - برای تضمین برابری عملی اشخاص دچار فقر باید تدابیر مثبت اندیشیده شود. چنین تدابیری باید شامل مصوبات قضایی، اجرایی، اداری، بودجه ای و نظارتی و سیاست ها، برنامه ها و اقدام تأییدی ویژه در زمینه های حساس به فقر مانند اشتغال، مسکن، غذا، تامین اجتماعی، آب و دفع بهداشتی فاضلاب، بهداشت، آموزش، فرهنگ و مشارکت در زندگی عمومی باشد.

ج- برابری بین مردان و زنان

۲۳ - نسبت زنان در میان فقیران به علت شکل های چند وجهی و تراکمی تبعیض هایی که تحمل می کنند بسیار زیاد است. دولت ها موظفند تبعیض های قانونی و عملی علیه زنان را حذف کنند و تدابیری برای دستیابی به برابری بین مردان و زنان بیاندیشند.

۲۴ - قانون بین المللی حقوق بشر نیز دولت ها را ملزم می کند تدابیری برای حذف شیوه های سنتی و فرهنگی زیانبار و تمامی روش های دیگری بیاندیشند که بر اندیشه پست تر بودن یا برتر بودن هریک از دو جنس، یا نقش های کلیشه ای از پیش تعیین شده برای زنان و مردان استوار است. این شیوه ها طرد اجتماعی زنان و دختران را بیشتر می کنند، مانع دسترسی آنان به منابع و آموزش می شوند و فقر و تبعیض را دایمی می کنند.

۲۵ - دولت ها باید برای مبارزه با خشونت مبتنی بر جنسیت اقدامات موثر و قوی انجام دهند. زنان دچار فقر که قربانیان خشونت مبتنی بر جنسیت هستند در دسترسی به عدالت و و رهایی از روابط اهانت آمیز با دشواری های ویژه مواجه اند.

۲۶ - زنان باید به فرصت های اقتصادی دسترسی برابر داشته باشند. دولت ها باید برای گسترش فرصت های اشتغال و کارآفرینی برای زنان اولویت قایل شوند، کار شرافتمندانه و مولد را ترویج و حمایت کنند و دسترسی به منابع مالی را بهبود بخشند. سیاست های عمومی و مقررات اشتغال باید محدودیت های زمانی زنان را در نظر بگیرند و زنان و مردان را قادر سازند از خانواده های خود مراقبت کنند.

۲۷ - دولت ها باید توانایی حقوقی کامل و برابر زنان را برای مالکیت، کنترل و اداره منابع اقتصادی مانند زمین، دارایی و ارث تضمین کنند.

۲۸ - زنان از دسترسی برابر به قدرت تصمیم گیری نیز باید برخوردار باشند. دولت ها باید سازوکارهایی برای افزایش مشارکت زنان، از جمله زنانی که در فقر زندگی می کنند، در زندگی سیاسی و نهادهای تصمیم گیری در تمامی سطوح ایجاد کنند.

۲۹ - سیاست ها باید برابری جنسیتی در ازدواج و روابط خانوادگی را ترویج و حمایت کنند، و تضمین نمایند تصمیم گیری زنان، از جمله درباره تعداد فرزندان و فاصله تولد آنان آزاد و بدون محدودیت باشد و غذا و منابع دیگر در داخل خانواده به تساوی توزیع شود.

۳۰ - دسترسی برابر زنان به خدمات عمومی، از جمله بهداشت، آموزش و محافظت اجتماعی، و برابری در بازار کار، از جمله دستمزدها، شرایط اشتغال و مزایای تامین اجتماعی برابر، باید تضمین شود. خدمات و اطلاعات مربوط به بهداشت باروری و جنسیتی، آموزش های مراحل اولیه کودکی، و آموزش بعد از دوره ابتدایی باید به ویژه در دسترس زنان و دختران باشد.

۳۱ - دولت‌ها باید برابری جنسیتی را به عنوان هدفی در سیاست‌ها، راهکارها، بودجه‌ها، برنامه‌ها و طرح‌های کشوری خود منظور کنند. آن‌ها باید منابع ملی هدفمند و یاری رسمی توسعه برای برابری جنسیتی را افزایش دهند، و به توانمندسازی اقتصادی زنان در محیط تجارت بین‌المللی توجه کنند.

د - حقوق کودک

۳۲ - با توجه به این‌که بیشتر کسانی که در فقر زندگی می‌کنند کودک هستند و این‌که فقر در کودکی از عوامل ریشه‌ای فقر در بزرگسالی است، به تامین حقوق کودکان باید اولویت داده شود. حتی دوره‌های کوتاه محرومیت و طردشدگی می‌تواند به شدت و به گونه‌ای برگشت‌ناپذیر به حق بقا و رشد کودک آسیب بزند. برای ریشه‌کنی فقر دولت‌ها باید اقدامات آنی برای مبارزه با فقر کودکی به عمل آورند.

۳۳ - دولت‌ها باید اطمینان یابند تمامی کودکان به خدمات اساسی از جمله در داخل خانواده‌ها دسترسی برابر داشته باشند. کودکان حق دارند حداقل از مجموعه‌ای از خدمات اساسی اجتماعی شامل مراقبت‌های بهداشتی خوب، غذای کافی، مسکن، آب آشامیدنی سالم و دفع بهداشتی فاضلاب و آموزش ابتدایی برخوردار باشند تا بدون بیماری، سوءتغذیه، بی‌سوادی و محرومیت‌های دیگر به قابلیت‌های کامل خود دست یابند.

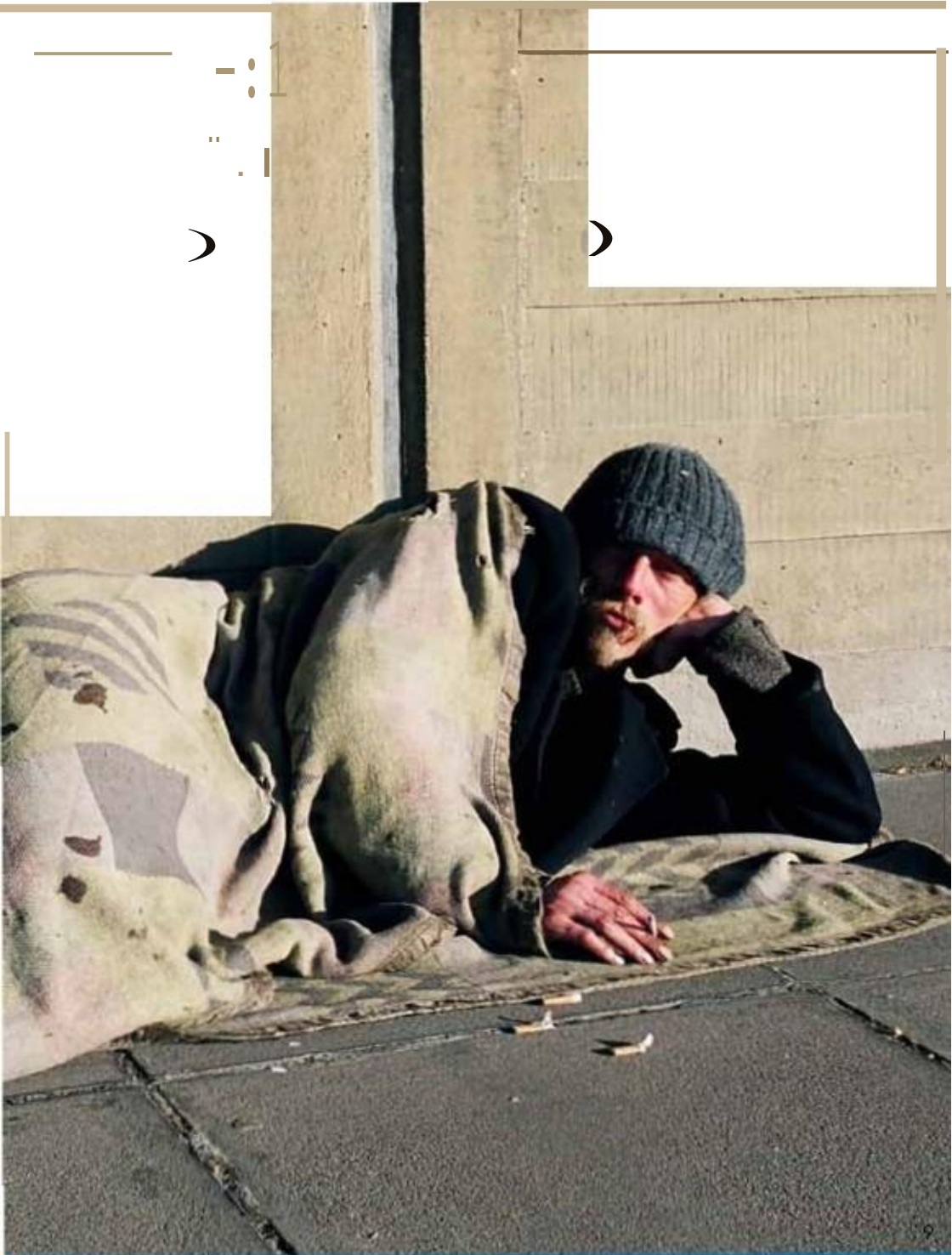
۳۴ - فقر، کودکان، به ویژه دختران را در برابر بهره‌کشی، قصور و بدرفتاری و سواستفاده آسیب‌پذیر می‌سازد. دولت‌ها باید به حقوق کودکانی که در فقر زندگی می‌کنند، احترام بگذارند و از آن حمایت کنند از جمله با تقویت و اختصاص منابع ضروری برای راهکارها و برنامه‌های حفاظت از کودکان، با تمرکز ویژه بر کودکان در حاشیه‌مانده، مانند کودکان خیابانی، سربازان کودک، کودکان معلول، قربانیان قاچاق انسان، کودکان سرپرست خانوار و کودکانی که در موسسات مراقبتی (نوانخانه‌ها) زندگی می‌کنند، همگی آنان در معرض خطر شدید بهره‌کشی و سواستفاده قرار دارند.

۲۵ - دولت ها باید از حق کودکان برای رساندن صدا و نظر خود به جریان ها و مجامعی که درباره زندگی ایشان تصمیم می گیرند حمایت کنند

۵ - عاملیت و استقلال اشخاصی که در فقر شدید زندگی می کنند

۳۶ - اشخاصی که در فقر زندگی می کنند باید به عنوان افرادی آزاد و مستقل به رسمیت شناخته شده و براین اساس با ایشان رفتار شود. هدف تمامی سیاست های مربوط به فقر باید توانمند سازی کسانی باشد که در فقر زندگی می کنند

این سیاست ها باید بر مبنای به رسمیت شناختن حق این افراد برای اخذ تصمیم های خود و احترام به توانایی آنان برای تحقق بخشیدن به قابلیت های خود، درک منزلت ایشان و حق آنان برای شرکت در تصمیم های موثر بر زندگی ایشان استوار باشد.

و - مشارکت و توانمند سازی

۳۷ - مشارکت موثر و معنی دار از نشانه های تایید حق هر فرد و گروه برای شرکت در اداره امور عمومی است. مشارکت همچنین وسیله حمایت از جذب اجتماعی و عنصری اساسی در تلاش ها برای مبارزه با فقر است. به ویژه با تضمین این امر که سیاست های عمومی پایدار هستند و طراحی شده اند تا نیازهای بیان شده فقیرترین بخش های جامعه را تامین کنند .

۳۸ - دولت ها باید مشارکت فعالانه، آزادانه، آگاهانه و معنی دار اشخاص دچار فقر را در تمامی مراحل تدوین و طراحی، اجرا، پایش و ارزیابی تصمیم ها و سیاست های موثر بر زندگی آنان تضمین کنند. این کار نیازمند ظرفیت سازی و آموزش حقوق بشر به فقیران، و ایجاد ترتیبات نهادی و سازوکارهای ویژه در سطوح گوناگون تصمیم گیری برای غلبه بر موانعی است که این اشخاص در زمینه مشارکت موثر با آن ها مواجه هستند. برای گنجاندن کامل از نظر اجتماعی فقیرترین و مطرودترین اشخاص در این روند، مراقبت ویژه لازم است.

۳۹ - دولت ها باید تضمین کنند گروه هایی که بیشتر در معرض خطر افتادن به ورطه فقر هستند، از جمله کسانی که مشترکا ناملاپمات و تبعیض بر مبنای نژاد، رنگ، جنس، زبان، دین، افکار سیاسی یا عقاید دیگر، خاستگاه ملی یا اجتماعی، اموال، تولد یا وضعیت های دیگر را تجربه می کنند نه فقط در تمامی فرایندهای تصمیم گیری که بر زندگی آنان تاثیر می گذارد به قدر کافی حضور داشته باشند بلکه برای بیان نظرات خود توانمند شده و از آنان حمایت نیز بشود.

۴۰ - دولت ها باید تضمین کنند مردمان بومی، که به ویژه در برابر فقر شدید آسیب پذیرند، از حق رضایت آزادانه، قبلی و آگاهانه از طریق موسسات نماینده خود آنان درباره تمامی تصمیم های مربوط به استفاده از زمین ها، سرزمین ها و منابع ایشان از سوی دولت و عوامل غیردولتی برخوردار باشند .

۴۱ - دولت ها همچنین باید فعالانه از افراد، سازمان

های جامعه محور، جنبش های اجتماعی، گروه ها و دیگر سازمان های غیردولتی محافظت نمایند که از حقوق افراد دچار فقر پشتیبانی و حمایت می کنند.

ز - شفافیت و دسترسی به اطلاعات

۴۲ - اشخاص فقیر معمولاً به اطلاعات حیاتی درباره تصمیم های موثر بر زندگی خود دسترسی ندارند. این امر موجب کاهش درآمد خالص و مانع دسترسی آنان به خدمات اجتماعی یا امکانات شغلی می گردد و ایشان را در برابر فساد و بهره کشی به شدت آسیب پذیر می سازد.

۴۳ - دولت ها باید تضمین کنند خدمات عمومی و برنامه های موثر بر زندگی فقیران با شفافیت طراحی و اجرا شوند. دولت ها باید درباره تمامی خدمات عمومی که در دسترس فقیران قرار دارد و درباره حقوق آنان در رابطه با این خدمات اطلاعات قابل حصول و از نظر فرهنگی کافی ارائه دهند. این اطلاعات باید فعالانه از طریق تمامی مجاری موجود منتشر شوند.

۴۴ - دولت ها باید تضمین کنند فقیران، فردی یا به اتفاق دیگران، بتوانند در پی کسب اطلاعات درباره تمامی تصمیم های موثر بر زندگی خود بروند، آن ها را دریافت و منتقل کنند. این امر شامل دسترسی به اطلاعات برای پی بردن به چگونگی تحقق حقوق و آزادی ها و جبران و دادخواهی در موارد نقض آن ها است.

ح - مسوولیت پذیری و پاسخگویی

۴۵ - به اشخاص فقیر معمولاً به عنوان دریافت کنندگان انفعالی کمک یا خیریه دولت نگریسته می شود در حالی که در واقع آنان صاحبان حق هستند و سیاستگذاران و دیگر مسوولان عمومی باید به آنان پاسخگو باشند .

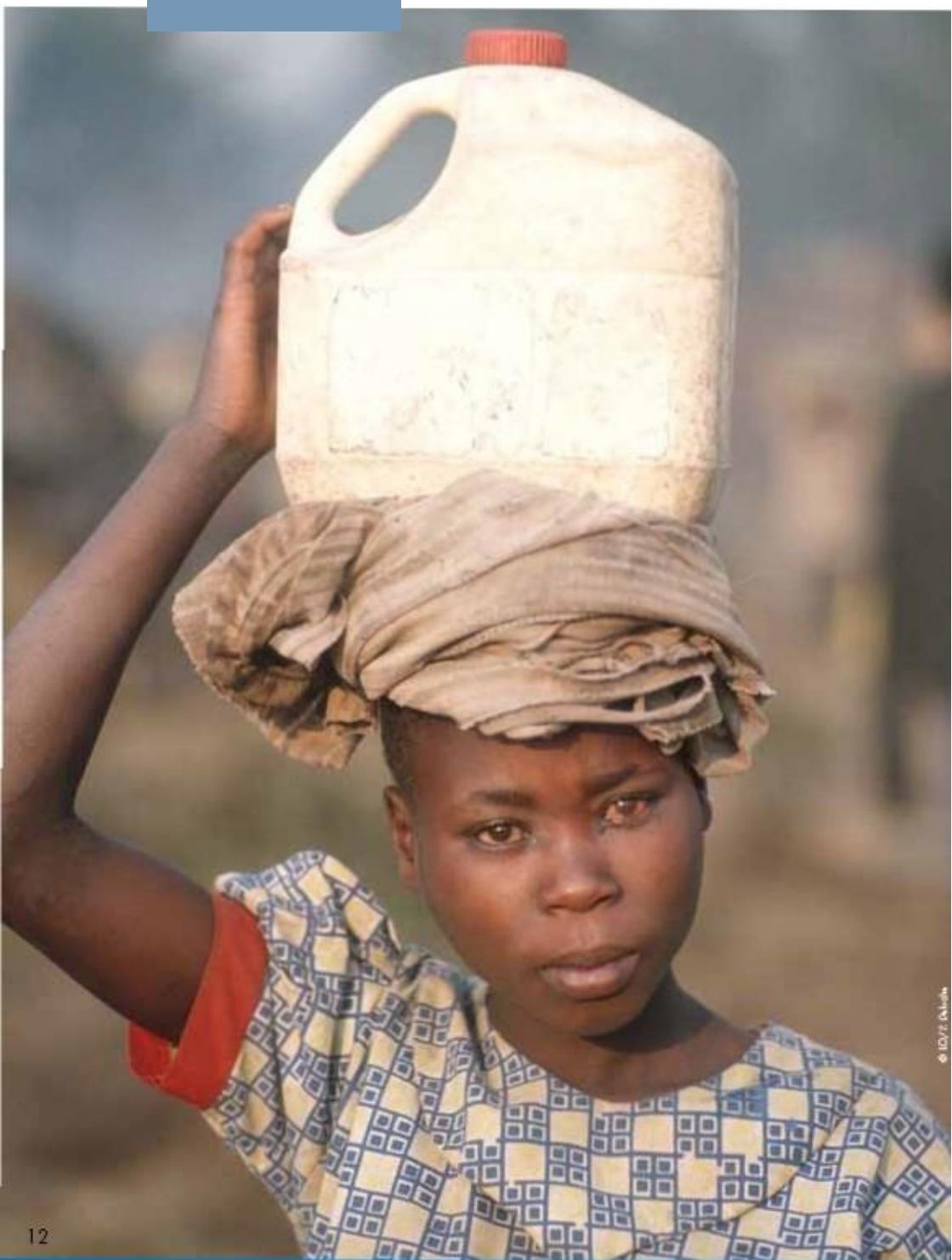
۴۶ - دولت ها باید تضمین کنند چنانچه حقوق بشر فقیران در صورت مواجه شدن با انجام اقدامات یا عدم انجام اقداماتی تضعیف شود یا به خطر افتد، از جمله در زمینه ارائه خدمات عمومی، برنامه های کاهش فقر و اختصاص منابع، از حق دادخواهی موثر از طریق سازوکارهای قضایی، شبه قضایی، اداری و

کافی و قابل دسترسی برای شکایت به منظور پیشگیری، شناسایی و خنثی و مقابله کردن با فساد، به ویژه در برنامه های اجتماعی و برنامه های دیگر به وجود آورند، که مستقیماً بر زندگی مردم فقیر تاثیر می گذارند

سیاسی برخوردار باشند. درباره امکانات دادخواهی که در دسترس فقیران قرار دارد باید به آنان اطلاعات کامل داده شود، و سازو کارهایی از نظرفیزیکی و مالی باید قابل دسترس همگان باشد .

۶۷ - دولت ها باید امکاناتی، از جمله سازوکارهایی

چهارم - سازوکارها و مقتضیات اجرا

ب - دولت ها باید تضمین کنند سیاست های عمومی اولویت لازم برای اشخاصی که در فقر زندگی می کنند قابل شوند

۵۱ - دولت ها هنگام طراحی و اجرای سیاست های عمومی و اختصاص منابع باید به حقوق بشر محروم ترین گروه ها، به ویژه اشخاصی که در فقر شدید زندگی می کنند، اولویت لازم را بدهند.

۵۲ - دولت ها باید تضمین کنند هنگام طراحی و اجرای سیاست های عمومی، از جمله مسایل بودجه ای و مالی، به داده های تفکیک شده و اطلاعات به روز درباره فقر توجه کنند.

۵۳ - دولت ها باید اطمینان حاصل کنند برای تضمین تحقق حقوق بشر اشخاصی که با فقر زندگی می کنند منابع کافی تامین و از آن ها استفاده شود. سیاست های مالی، از جمله در رابطه با گردآوری درآمد، اختصاصات بودجه و هزینه، باید از ضوابط و اصول حقوق بشر، به ویژه برابری و عدم تبعیض، مطابقت کنند .

۵۴ - با توجه به تاثیر شدید و ویرانگر بحران های اقتصادی و مالی بر گروه هایی که نسبت به فقر آسیب پذیرترند، دولت ها باید به ویژه مراقبت کنند تضمین شود تدابیر مربوط به رهایی از بحران، از جمله کاهش هزینه های عمومی، حقوق بشر این گروه ها را نقض نکرده یا از آنان دریغ نکنند. این تدابیر باید فراگیر و بدون تبعیض بوده، تامین مالی پایدار را برای نظام های حفاظت اجتماعی تضمین کنند تا نابرابری ها را کاهش دهند و یقین حاصل شود حقوق افراد و گروه های محروم و در حاشیه مانده به شدت تحت تاثیر قرار نگیرند

۴۸ - دولت ها تعهد اکید دارند تا گام هایی در جهت تحقق کامل حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی بردارند، و قانون حقوق بشر ایجاد می کند حداقل کمترین سطوح ضروری تمامی حقوق باید همیشه تضمین و تامین شده باشد. قانون بین المللی حقوق بشر، اگر محدودیت های منابع بگذارد، تحقق تدریجی بعضی از جنبه های حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی طی دوره ای از زمان و با شاخص های به خوبی تعریف و تعیین شده را اجازه می دهد، اگرچه هرگونه اقدام واپسگرایانه عمدی ممکن است فقط به گونه ای استثنایی و بر مبنای موقتی انجام شود. دولت ها لازم است همیشه اقدامات ویژه ای را که برای برخورد با فقر انجام شده نشان داده، ثابت کنند این کارها را با استفاده از حداکثر منابع موجود خود، از جمله از طریق همکاری و یاری بین المللی انجام داده اند.

۴۹ - تضمین این که فقیران می توانند حداقل از کمترین میزان ضروری تمامی حقوق اقتصادی، اجتماعی، و فرهنگی برخوردار شوند موضوعی صرفا مربوط به اجرای کامل تر سیاست های کنونی نیست. ریشه کنی فقر سیاست هایی را ایجاد می کند که به طور ویژه از طریق چارچوبی فراگیر و منسجم که تمامی قلمروهای سیاست عمومی و اقدام سیاسی را پوشش دهد به وضعیت فقیران رسیدگی کند.

الف - دولت ها باید راهکار ملی فراگیری برای کاهش فقر و محرومیت اجتماعی تصویب کنند

۵۰ - دولت ها باید بر مبنای حقوق بشر راهکاری برای کاهش فقر تدوین و تصویب کنند که افراد و گروه ها، به ویژه فقیران را فعالانه در طراحی و اجرای آن شرکت دهد. این راهکار باید شامل مراحل زمانی مشخص و طرح اجرایی روشنی باشد که پیامدها و نتایج بودجه ای لازم را به حساب بیاورد و مقامات و کارگزاری های مسوول اجرای آن به وضوح تعیین شوند و سازوکارهایی مناسب برای دادخواهی در نظر گرفته شود تا در صورت عدم اجرا بتوان به آن ها متوسل شد

۵۵ - از کاستن از بودجه خدمات اجتماعی که تاثیر چشمگیری بر کسانی می گذارد که در فقر زندگی می کنند، از جمله با افزایش فشار مراقبت از زنان، باید تا حد امکان اجتناب کرد، و فقط پس از بررسی جدی تمامی انتخاب های سیاستگذاری جایگزین، از جمله، روش های دیگر تامین مالی، به آن رو آورد. منابع اختصاص داده شده به خدمات ضروری برای برخورداری اشخاصی که در فقر زندگی می کنند از حقوق خود، در بودجه های ملی و محلی، باید منحصر و فقط به همین مصرف برسد.

ج - دولت ها باید تضمین کنند تسهیلات، کالاها و خدمات لازم برای برخورداری از حقوق بشر قابل دسترسی، موجود، انعطاف پذیر، با قیمت مناسب و دارای کیفیت خوب باشند

۵۶ - دولت ها درباره تامین و ارائه تسهیلات، کالاها و خدمات لازم برای برخورداری از حقوق بشر تعهداتی دارند. حتی در شرایطی که این تسهیلات، کالاها و خدمات با مشارکت نهادهای بخش خصوصی یا جامعه مدنی ارائه می شوند، دولت ها مسوول تضمین کیفیت، مناسب بودن قیمت، و پوشش آن ها هستند و وظیفه دارند از افراد در برابر سواستفاده ارائه دهندگان خدمات از بخش خصوصی حفاظت کنند

۵۷ - دولت ها برای تضمین دسترسی کافی و بدون تبعیض اشخاص فقیر به تسهیلات، کالاها و خدمات باید موانع را برطرف کنند. خدمات ضروری برای تحقق حقوق بشر مانند خدمات بهداشتی، باید برای جوامع فقیر از لحاظ مالی قابل دسترسی و از

نظر دسترسی فیزیکی امن باشد. اطلاعات درباره این خدمات نیز باید در دسترس باشد.

۵۸ - دولت ها باید مناسب بودن هزینه استفاده از تسهیلات، کالاها و خدمات مربوط به فقیران را تضمین کنند. هیچکس نباید به علت فقر از دسترسی به خدمات اساسی محروم شود. در بعضی موارد دولت ها باید امکان دسترسی رایگان را فراهم سازند؛ برای مثال، آموزش ابتدایی باید اجباری و بدون هزینه های مستقیم و غیر مستقیم باشد.

۵۹ - دولت ها باید مقبولیت و قابلیت انعطاف تسهیلات، کالاها و خدمات مربوط به نیازهای ویژه فقیران را تضمین کرده، تفاوت های فرهنگی، موانع زبانی، نیازهای ویژه جنس ها و تبعیض را در نظر بگیرند. در بعضی موارد، تامین یاری متناسب با نیازهای گروه های ویژه باید تضمین شود.

۶۰ - دولت ها باید تضمین کنند تسهیلات، کالاها و خدمات مورد استفاده فقیران دارای عالی ترین کیفیت قابل دسترسی، از جمله با پیش و نظارت بر کیفیت کار ارائه دهندگان خدمات بخش عمومی و خصوصی، باشند. ارائه دهندگان خدمات باید واجد شرایط عالی بوده، از نیازهای ویژه فقیران آگاه باشند.

الف- حق زندگی و شان و منزلت جسمی (فیزیکی)

۶۲ - اشخاصی که در فقر زندگی می کنند معمولا در معرض خطرهای فردی و نهادی خشونت و تهدیدها نسبت به منزلت جسمی خود از سوی عوامل دولتی و خصوصی هستند که باعث می شود در وحشت و ناامنی مداوم زندگی کنند. همواره در معرض خطر بودن و آسیب پذیری در برابر خشونت بر سلامت جسمی و فکری انسان اثر می گذارد و به توسعه اقتصادی و توانایی او برای گریز از فقر آسیب می زند. کسانی که، بدون استقلال اقتصادی یا استقلال اندک، در فقر زندگی می کنند، امکانات کمتری برای یافتن امنیت و حفاظت دارند. عوامل اجرای قانون غالبا پرونده این افراد را دارند و عمدا به عنوان هدف سراغ آنان می روند. زنان و دختران فقیر به ویژه از خشونت مبتنی بر جنسیت رنج می برند که شامل خشونت خانوادگی، سواستفاده و آزار جنسی و رسوم و کارهای زیانبار سنتی است اما به همین موارد محدود نمی شود. به علاوه، فقر از دلایل مرگ، بیماری، نسبت های زیاد مرگ و میر قابل پیشگیری و پایین بودن میانگین عمر، نه فقط به علت قراردادن

در معرض خشونت بیشتر، بلکه همچنین به علت محرومیت مادی و پیامدهای آن، مانند فقدان غذا، آب سالم و دفع بهداشتی فاضلاب است.

۶۴ - دولت ها باید:

الف - تدابیر ویژه برای تضمین این امر انجام دهند که حق زندگی و منزلت جسمی فقیران بر مبنای برابر، از جمله با آموزش ماموران و مسوولان اجرای قانون، بازبینی در روش های کار پلیس و ایجاد نظام های پاسخگویی روشن قابل دسترسی محروم ترین افراد و گروه ها محترم شمرده شده، محافظت شده و تحقق یابد؛

د - دولت ها باید انسجام و پیوستگی سیاست ها را تضمین کنند.

۶۱ - دولت ها هنگام تدوین، طراحی و اجرای تمامی سیاست ها، از جمله، تجارت بین المللی، وضع مالیات، برنامه ریزی های مالی، پولی، زیست محیطی و سرمایه گذاری، باید به تعهدات بین المللی خود در زمینه حقوق بشر توجه داشته باشند. به تعهدات جامعه بین المللی برای کاهش فقر بدون توجه به تصمیم ها و سیاست های ملی و بین المللی نمی توان توجه کرد زیرا بعضی از آن ها ممکن است منجر به شرایطی شوند که موجب ایجاد، ادامه یا افزایش فقر در داخل یا خارج گردند. دولت ها قبل از تصویب هر موافقتنامه بین المللی یا اجرای هر سیاستی باید دقت کنند با تعهدات بین المللی آن ها در زمینه حقوق بشر سازگار باشد

پنجم - حقوق ویژه

۶۳ - تمامی حقوق بشر - مدنی، سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی - شامل حال فقیران می شود و آنان باید از آن ها برخوردار باشند. در زیر به بعضی از حقوق ویژه توجه شده، که برخورداری فقیران از آن ها به ویژه محدود و ممانعت شده، و در رابطه با آن ها سیاست های دولت ها غالبا ناکافی یا ضد مولد و تخریبی است. در مورد چگونه احترام گذاشتن و رعایت، حفاظت و تحقق این حقوق برای فقیران رهنمودهایی ارائه شده است. این متن نه خلاصه و چکیده و نه شرح کامل محتوای هریک از حقوق است و باید در راستای تعهدات موجود بر اساس حقوق بین الملل و قوانین ملی، و توجه لازم به تعهدات و توصیه های کلی سازوکارهای حقوق بشر سازمان ملل متحد تعبیر و تفسیر و اعمال شوند .

از حداکثر منابع در دسترس خود، انجام دهند تا دسترسی فقیران را به حداقل کمترین میزان خوراکی که از نظر دارا بودن مواد مغذی کافی و امن باشد، سرپناه اساسی، مسکن و امکانات دفع بهداشتی فاضلاب، و مقدار کافی آب آشامیدنی سالم، تضمین کنند تا از بروز بیماری‌ها و پیامدهای زیانبار دیگر ناشی از محرومیت‌های مادی، از جمله سوءتغذیه، بیماری‌های همه‌گیر و مرگ و میر مادران و نوزادان جلوگیری شود.

ب - راهکارها و نظام‌های ویژه ایجاد کنند تا به خشونت مبتنی برجنسیت علیه فقیران، از جمله با تامین سرپناه برای زنان قربانی خشونت‌های خانوادگی رسیدگی شود؛

ج - تمامی تدابیر و اقدامات ممکن را، با استفاده

ب - حقوق آزادی و امنیت اشخاص

۶۵ - عوامل ساختاری و اجتماعی گوناگون، از جمله تبعیض باعث درگیری بسیار زیاد فقیران با نظام عدالت کیفری می شود. آنان با موانع قابل توجهی نیز برای خروج از این نظام مواجه می شوند. در نتیجه، تعداد بسیار زیادی از فقیرترین و مطرودترین افراد دستگیر، بازداشت و زندانی می شوند. بسیاری از آنان پیش از محاکمه مدت ها بدون امکان استفاده از وثیقه یا رسیدگی در زندان می مانند. احتمال محکوم شدن آنان چون معمولاً قادر به پرداخت اجرت وکیل نیستند، بیشتر است. آنان در زندان معمولاً وسیله ای برای چالش با موارد نقض حقوق خود، مانند شرایط نا امن یا غیربهداشتی، بدرفتاری یا تاخیرهای طولانی ندارند. جریمه های تحمیلی به فقیران تأثیر شدیدی بر آنان دارد، وضعیت ایشان را بدتر و دور باطل فقر آنان را دایمی می کند. اشخاص بی خانمان به ویژه معمولاً در معرض محدودیت هایی در آزادی رفت و آمد قرار دارند و برای استفاده از فضای عمومی به ارتکاب جرم متهم می شوند

۶۶ - دولت ها باید:

الف - هرگونه تأثیر شدید مجازات کیفری تعیین شده و زندان را بر اشخاص فقیر ارزیابی و رسیدگی کنند؛

ب - با حداکثر امکانات خود تضمین کنند در جریان خواستن وثیقه و ضمانت، شرایط اقتصادی و اجتماعی فقیران را در نظر بگیرند؛

ج - هرقانونی را که فعالیت های موجب ادامه زندگی در فضاهای عمومی، مانند خوابیدن، تکیه گری، خوردن یا انجام فعالیت های مربوط به حفظ بهداشت شخصی را جرم و خلاف به حساب می آورد، لغو یا اصلاح کنند؛

د - جریان تعیین مجازات هایی را که نیازمند پرداخت جریمه های سنگین از سوی اشخاص فقیر است، به ویژه آن هایی که به تکیه گری، استفاده از فضای عمومی و تقلب در کمک های اجتماعی مربوط می شود بررسی کنند و درباره لغو مجازات زندان برای عدم پرداخت جریمه های نقدی کسانی که قادر به پرداخت نیستند، چاره جویی کنند

ج - حق برخورداری از حفاظت یکسان در برابر قانون، دسترسی به عدالت و دادخواهی موثر

۶۷ - افرادی که با فقر زندگی می کنند غالباً قادر به دسترسی به عدالت یا طلب دادخواهی برای انجام یا عدم انجام اقداماتی که بر زندگی ایشان تأثیر سو می گذارد، نیستند. آنان با موانع گوناگون مواجه می شوند، از ناتوانی در به ثبت رساندن موفقیت آمیز شکایت اولیه به دلیل هزینه ها و عدم آگاهی به امور حقوقی، تا عدم اجرای حکم هایی که دادگاه به سود ایشان صادر کرده است. عدم موازنه ها در قدرت و فقدان استقلال، سازوکارهای قابل دسترسی و موثر برای طرح شکایت غالباً مانع از آن می شود تا با تصمیم های اداری که بر زندگی ایشان تأثیر سو می گذارد به چالش بپردازند. آنان بدون دسترسی موثر به عدالت نمی توانند برای نقض قوانین حقوق بشر داخلی و بین المللی دنبال دادخواهی بروند و به آن دست یابند و این امر آسیب پذیری، نا امنی و انزوای ایشان را تشدید و فقر آنان را دایمی می کند.

الف - رویه‌هایی موثر، با هزینه مناسب و قابل دسترسی، ایجاد کنند از جمله، سازوکارهای غیررسمی برای حل اختلاف، براساس ضوابط حقوق بشر، برای حمایت از فقیرانی که در صد احقاق عدالتند، با در نظر گرفتن موانع ویژه‌ای که ایشان در مسیر دستیابی به عدالت با آن‌ها مواجه‌اند؛

ب - تامین نظام‌های کمک حقوقی با کیفیت عالی و خدمات حقوقی گسترده برای کسانی که قادر به تامین هزینه‌های وکالت حقوقی نیستند برای پرونده‌های کیفری و همچنین پرونده‌های مدنی موثر بر حقوق اشخاصی که در فقر زندگی می‌کنند؛

ج - تدابیری برای تضمین عدم دریافت هزینه‌های حقوقی و دادگاهی (مانند هزینه تشکیل پرونده شکایات) برای کسانی بپایندیشند که استطاعت پرداخت ندارند؛

غیرمستقیم این کار شناسنامه نمی گیرند و دیگران

به علت تبعیض، از داشتن هویت قانونی محروم می شوند. فقیران بدون گواهی تولد و اسناد مربوطه نمی توانند به طیفی گسترده از حقوق خود از جمله، حقوق تامین اجتماعی، آموزش، بهداشت و پرخورداری از عدالت دست یابند. فقدان این مدارک، خطر بی کشوری را نیز می افزاید زیرا افراد ممکن است در مراحل بعدی زندگی خود نتوانند ملیت خود را ثابت کنند.

- دولت ها باید: 70

الف - تمامی تلاش های لازم را برای ثبت ولادت تمامی کودکان بلافاصله بعد از تولد انجام دهند؛

ب - اقداماتی برای یادآوری لزوم ثبت تولد و گرفتن شناسنامه، از جمله برای افزایش آگاهی بزرگسالان و کودکان فاقد این گونه مدارک انجام داده، از صدور اسناد فوق برای فقیران هنگام نیازایشان به دسترسی موثر به خدمات عمومی و برخورداری از تمامی حقوق، اطمینان حاصل کنند.

ج - منابع لازم برای ایجاد نظام های ثبتی اختصاص دهند که کافی و در دسترس فقیران باشند این نظام ها باید رایگان، ساده، با کارایی بالا بوده، بدون تبعیض فعالیت کنند؛

د - موانعی را که مانع از ثبت تولد گروه های محرومی می شوند که به ویژه در معرض خطر فقر هستند، مانند پناهجویان، اشخاص بدون کشور، معلولان و مهاجران بدون سند و ثبت، شناسایی و برطرف کنند؛

ه - هرگاه اسناد ثبت تولد یا شناسایی را منطقی نتوان به دست آورد، تضمین کنند دادگاه ها وضعیت حقوقی را بدون تبعیض تمدید کنند.

ه - حق داشتن حریم خصوصی و حفاظت برای خانه و خانواده

۷۱ - احتمال این که فقیران از جانب دولتی و غیردولتی در معرض تجاوزاتی به حریم

د - تضمین کنند فقیران در موارد تبعیض بر مبنای وضعیت اجتماعی - اقتصادی خود به امکانات دادخواهی دسترسی داشته باشند؛

ه - برای آموزش قضات، وکلا، دادباها و ماموران اجرای قانون به منظور تامین نیازهای گروه های گوناگون دچار فقر، و افزایش توانایی آنان برای انجام وظایف بدون تبعیض خویش، سرمایه گذاری کنند؛

و - برای تضمین نظارت و توانمند ساختن اشخاصی که در فقر زندگی می کنند برای طرح شکایت ها درباره سوءاستفاده از قدرت و اختیار، فساد و تبعیض، سازوکارهایی مستقل، دارای منابع خوب و حساس به جنسیت ویژه شکایت، ایجاد کنند؛

ز - سازوکارهای شکایت، مشاوره و گزارش دهی حساس به کودک، قابل دسترسی برای کودکانی که در فقر زندگی می کنند، ایجاد کرده، تلاش هایی گسترده برای اطلاع رسانی درباره این سازوکارها انجام دهند؛

ح - ارائه اطلاعات حقوقی به فقیران را، از جمله از طریق انتشار به راه های گوناگون، انعطاف پذیر و از نظر فرهنگی حساس، بیشتر کنند؛

ط - امکان حق دادخواهی موثر (از جمله شناسایی استقلال حقوقی داخلی و محلی و شکایت قضایی از عمل خلاف قانون) را برای تمامی حقوق ثبت شده در مصوبات مربوط به حقوق بشر بین المللی، از جمله حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی به وجود آورد.

د - حق شناخته شدن به عنوان شخص (انسان) در برابر قانون

۶۹ - موانع حقوقی، اقتصادی، تشریفاتی، عملی و فرهنگی بسیاری مانع از ثبت واقعه تولد فقیران و دریافت شناسنامه در ابتدای زندگی آنان می شود. بعضی از آنان نیز صرفا به دلیل دوری اداره ثبت به محل زندگی والدین ایشان وتعدادی به علت نا توانی از پرداخت هزینه های مستقیم و

حق حقی فراگیر نیز هست که عناصر ضروری برای بقا، سلامتی و رشد جسمی و فکری انسان را شامل می‌شود. نداشتن زندگی خوب به وسایل و امکانات محدود یا ناامن معاش مربوط می‌شود. غالباً فقدان وجود درآمد و گرانی قیمت کالاهای اساسی در مجموع مانعی عمده را در نواحی شهری شکل می‌دهند. جوامع روستایی معمولاً به شدت به دسترسی امن و برابر به زمین، ماهیگیری و جنگل‌ها اتکا دارند که منبع غذا و سرپناه، مینا و اساس برای تجربه‌ها و رسوم اجتماعی، فرهنگی و دینی و عاملی اساسی برای رشد اقتصادی هستند. اشخاصی بسیار، از جمله، زنان، مردمان بومی و تولیدکنندگان کوچک محصولات کشاورزی فاقد کنترل از نظر حقوقی قابل اجرا و پایدار بر چنین منابعی هستند و به آن‌ها دسترسی ندارند.

۷۴ - دولت‌ها باید:

الف - موانع اقتصادی، اجتماعی و اداری را که مانع از مشارکت فقیران در فعالیت‌های تولیدی برای تامین معاش ایشان می‌شوند، از جمله با ایجاد دارایی‌ها، مهارت‌ها و توانایی‌ها، از میان بردارند؛

ب - برای بهبود دسترسی به خدمات اساسی لازم به منظور برخورداری از سطح زندگی خوب، و ایجاد انتخاب‌های بهتر در زمینه انرژی و فن‌آوری برای فقیران، در تاسیسات و خدمات زیربنایی سرمایه‌گذاری کنند؛

ج - تضمین نمایند از جمله، با انجام اقداماتی ویژه در زمینه‌های قضایی، اداری و سیاستگذاری برای حمایت و تضمین مدیریت پایدار منابع تولیدی، فقیران به منابعی مانند زمین،

ماهیگیری، جنگل‌ها و آب کافی برای کشاورزی در حد گذران زندگی، دسترسی کافی داشته باشند؛

د - حق مردمان بومی را نسبت به زمین‌ها،

خصوصی و وجهه خود قرارگیرند، زیاد است. علت چنین تجاوزاتی ممکن است تعداد زیاد ساکنان واحدهای مسکونی یا مداخله شدید مسوولان خدمات اجتماعی یا ماموران اجرای قانون باشد. برای مثال، کودکان خانواده‌های فقیر بیشتر در معرض خطر جداکردن از خانواده و انتقال به نوانخانه‌ها و موسسات مراقبتی قرار دارند

۷۲ - دولت‌ها باید:

الف - در معیارها و سیاست‌های حقوقی و اداری برای حفاظت فقیران از تجاوزات نامناسب مسوولان به حریم خصوصی آنان تجدید نظر کنند. باید در سیاست‌های نظارتی، قید و بندهای رفاهی و دیگر سازوکارهای اداری تجدید نظر شود تا اطمینان حاصل گردد فشار شدیدی به فقیران تحمیل نکنند یا به حریم خصوصی ایشان تجاوز نمایند؛

ب - تضمین کنند فقر مادی و مالی هرگز تنها دلیل و توجیه جدا کردن کودکی از کانون خانواده یا ممانعت از پیوستن دوباره او نباشد. در راستای تعهدات درمورد حفاظت از بهترین منافع کودک در هر اقدام برای حفاظت از کودک، تلاش‌ها باید مقدماتاً در جهت توانمندسازی کودک برای ماندن تحت مراقبت والدین یا بازگشت به کانون خانواده، از جمله با برطرف کردن محرومیت مادی خانواده باشد؛

ج - به عنوان بخشی از سیاست‌های فراگیر رفاه و حفاظت از کودکان، برنامه‌هایی مناسب، با منابع مالی خوب و از نظر فرهنگی حساس، قابل دسترسی فقیران، برای حمایت از خانواده طراحی و اجرا کنند.

و - حق برخورداری از زندگی خوب

۷۳ - دولت‌ها تعهد دارند به تدریج شرایط زندگی فقیران را بهتر کنند. در حالی که حق برخورداری از زندگی خوب شامل حقوق ویژه است، که بعضی از آن‌ها جداگانه در زیر آورده شده‌اند، این

مسکن، و شکل های دیگر اعتبار، و امکانات امن، مقرون به صرفه پس انداز دسترسی داشته باشند؛

و - تضمین کنند سیاست های رسیدگی به تمامی حوزه های مربوط به حق برخورداری از زندگی خوب، مانند غذا، آب و دفع فاضلاب و مسکن، فراگیر و یکپارچه باشند

سرزمین ها و منابعی تضمین کنند که به طور سنتی و از قدیم مالک آن ها بوده، آن ها را در اختیار داشته یا به عبارت دیگر از آن ها استفاده کرده یا آن ها را به دست آورده اند؛

ه - تضمین کنند فقیران، به ویژه زنان فقیر، به خدمات مالی اساسی، از جمله، وام های بانکی، وام

ز - حق برخورداری از خوراک و تغذیه مناسب

کنند. به دسترسی فقیران به غذای کافی باید اولویت داده شود و به وابستگی متقابل دسترسی به منابع تولیدی و پولی و تغذیه مناسب و کافی توجه داشت؛

ج - سازوکارهای کافی هشدار زود هنگام برای پیشگیری یا کاهش تاثیرات بلایای طبیعی یا ناشی از فعالیت های انسانی، از جمله بر فقیران در نواحی دورافتاده یا حاشیه ای و محروم ایجاد کرده، تدابیر مناسب برای آمادگی در موارد اضطراری به عمل آورند؛

د - دسترسی کافی به منابع تولیدی، از جمله زمین، جنگل ها و ماهیگیری را تضمین کنند تا فقیران برای خود و خانواده های خویش غذا تولید نمایند؛

ه - برنامه های موثر در زمینه توزیع زمین و اصلاحات ارضی، به ویژه در آن نواحی اجرا کنند که کمبود زمین دسترسی به امکانات معاش را برای جوامع روستایی به خطر می اندازد، و تدابیر پیشگیرانه برای اجتناب از توسل به زور برای گرفتن آب و زمین به عمل آورند؛

و - قوانین تبعیض آمیز و روش های اداری مربوطه را که مانع از شناسایی حقوق مالکیت یا اجاره داری زمین و منابع از سوی گروه ها یا افراد فقیر به ویژه زنان می شوند اصلاح و لغو کنند؛

ز - برای حذف هر روش تبعیض آمیز در زمینه توزیع غذا در داخل خانواده یا جامعه، به ویژه در رابطه با جنسیت، برای مثال با هدایت حمایت تولید غذا از طریق زنان تدابیری به عمل آورند؛

۷۰ - غذای کافی برای سلامتی، ادامه حیات و رشد جسمی و فکری ضروری و شرطی برای یکپارچگی اجتماعی، انسجام و پیوستگی اجتماعی و زندگی اجتماعی آرام است. فقدان امنیت غذایی منزلت و استقلال انسان را به خطر می اندازد. فقیران غالباً به غذای کافی و باقیمت مناسب یا منابعی که برای تولید یا به دست آوردن چنین غذاهایی لازم است، دسترسی کافی ندارند. حتی جایی که غذای کافی موجود است، معمولاً، برای مثال، به علت گرانی، توزیع نادرست یا تبعیض آمیز، ناتوانی نسبی گروه های حاشیه ای برای دسترسی به منابع تولیدی، عدم وجود تاسیسات زیربنایی یا به علت وجود مناقشه، به فقیران نمی رسد. کیفیت یا ارزش تغذیه ای غذایی که فقیران می توانند به آن دسترسی پیدا کنند نیز موضوع مهمی است.

در نتیجه تبعیض نهادی و درون خانوادگی یا سنت های فرهنگی، زنان فقیر غالباً از دسترسی برابر به غذا محروم می شوند، یا توانایی آنان به دستیابی به آن تضعیف می شود.

۷۱ - دولت ها باید:

الف - نظام های نقشه برداری تفکیک شده برای شناسایی گروه ها و خانواده های آسیب پذیر به نامنی غذا و تغذیه، و دلایل این آسیب پذیری ایجاد کنند، و برای تامین دسترسی به غذای کافی تدابیر تصحیحی در نظر بگیرند که بلافاصله و هم به تدریج انجام شوند

ب - راهکاری ملی برای تضمین امنیت غذا و تغذیه برای همگان بر مبنای اصول حقوق بشر تصویب

ح - حقوق نسبت به آب و دفع بهداشتی فاضلاب

۷۷ - فقیران از دسترسی محدود به آب و دفع نامناسب فاضلاب به شدت تاثیر می پذیرند. آب ناسالم و عدم دسترسی به امکانات دفع بهداشتی فاضلاب از دلایل اولیه بیماری های ناشی از اسهال است که عامل فراوانی میزان مرگ و میر کودکان و نوزادان در خانواده های فقیر بوده، برخورداری از بسیاری از حقوق دیگر، از جمله حقوق بهداشت، آموزش، کار و داشتن حریم خصوصی را محدود و به این ترتیب به گونه ای جدی امکانات رهایی از فقر را تضعیف می کنند. فقیران غالباً در آن نواحی زندگی می کنند که دسترسی به آب و/یا امکانات دفع بهداشتی فاضلاب به علت گرانی، نبودن تاسیسات زیربنایی، ندادن خدمات به اشخاص فاقد اجازه نامه درست، مدیریت ضعیف منابع، آلودگی یا تغییر آب و هوا محدود است. نداشتن دسترسی به آب و امکانات دفع بهداشتی فاضلاب به ویژه بر زنان و دختران فقیر تاثیر می گذارد.

۷۸ - دولت ها باید:

الف - دولت ها باید تضمین کنند فقیران حداقل به کمترین مقدار ضروری آب دسترسی داشته باشند که برای مصارف شخصی و خانوادگی (از جمله آشامیدن، نظافت شخصی، شستن لباس، آماده کردن غذا و بهداشت شخصی و خانواده) و دفع بهداشتی فاضلاب حساس به جنسیت، امن، از لحاظ فیزیکی قابل دسترسی و با قیمت مناسب، کافی و امن باشد؛

ب - در زمینه سکونتگاه های غیر رسمی، موانع حقوقی مربوط به اجازه زمین را برطرف سازند و اجازه دهند ساکنان ارتباط رسمی و منظم برای استفاده از خدمات آب و فاضلاب به دست آورند. هیچ خانواده ای نباید به دلیل وضعیت مسکن و

ح - با ایجاد و حفظ شبکه های ایمنی غذا مرتبط با دیگر ابتکارها و مداخلات تکمیلی که از امنیت غذایی در دوره های زمانی متوسط و طولانی تر حمایت می کنند، پشتیبانی از کسانی را بررسی نمایند که قادر به تامین معاش خود نیستند. همچنین لازم است تضمین کنند سیاست ها و برنامه های یاری اجتماعی، هزینه های واقعی رژیم غذایی مغذی و از نظر فرهنگی مناسب را در نظر بگیرند؛

ط - سازوکارهای موثر توزیع را تضمین کنند که کمبودهای بازار را بشناسد تا دسترسی اقتصادی و فیزیکی فقیران به غذای مناسب و کافی، به روشی از نظر فرهنگی قابل قبول و بدون تاثیر منفی بر کشاورزان خرده پا، مردمان بومی،

جنگل نشینان، چوپان ها یا جوامع کوچکی که با ماهیگیری امرار معاش می کنند و زنان، ممکن شود. این کار باید شامل بازبینی کل سیستم ها برای قیمت گذاری غذا شود؛

ی - بکوشند تضمین کنند تمامی سیاست های تجاری و سرمایه گذاری، از جمله سیاست های ویژه خواربار و کشاورزی، در راستای ایجاد و تقویت امنیت غذا و تغذیه همگان باشد، و برای دستیابی به امنیت گسترده غذا و تغذیه و رسیدگی به قیمت های فزاینده غذا و مواد غذایی دست به اقدام دسته جمعی بین المللی بزنند. راهکارهایی که از توسعه روستایی بر مبنای حقوق بشر، از تولید پایدار و توزیع عادلانه مواد غذایی، و از کاهش بی ثباتی در بازارهای کالاهای اساسی که بر قیمت های مواد غذایی تاثیر می گذارند، حمایت می کنند باید اولویت دولت ها در سطوح ملی و بین المللی باشند.

زمین خود از حق آب و تاسیسات بهداشتی محروم شود؛

ج - دسترسی به آب و تاسیسات بهداشتی برای اشخاص بی خانمان را تضمین و از جرم به حساب آوردن فعالیت های بهداشتی، از جمله شستن، ادرار کردن و قضای حاجت در اماکن عمومی، جاهایی که تاسیسات بهداشتی کافی در دسترس نیست، خودداری کنند؛

د - تدابیری به اجرا درآورند تا تضمین کنند از فقیران برای استفاده از خدمات آب به خاطر میزان مصرف پول بیشتری گرفته نشود؛

ه - تلاش هایی در حد گسترده در زمینه افزایش آگاهی و اطلاع رسانی درباره بهداشت از طریق مجاری قابل دسترسی فقیران، به عمل آورند

ط - حق برخورداری از مسکن مناسب، امنیت اجاره نشینی و ممنوعیت تخلیه اجباری

۷۹ - فقیران معمولاً در شرایط مسکونی نامناسب، از جمله در زاغه ها و سکونتگاه های غیررسمی، با دسترسی محدود یا عدم دسترسی به خدمات اساسی زندگی می کنند. زیادی جمعیت، ناامنی و قراردادن شدید در معرض بلایای طبیعی یا خطرهای زیست محیطی معمولاً زندگی یا سلامت فقیران را تهدید می کنند. بسیاری از آنان فاقد امنیت اجاره نشینی بوده و در وحشت مداوم از تخلیه و مصادره، بدون امکان حمایت از حقوق خود در دادگاه ها، زندگی می کنند. تبعیض در دسترسی به مسکن، فقدان مسکن با قیمت مناسب و سوداگری و سواستفاده در زمینه مسکن و زمین، در کنار خلاف هایی که عوامل خصوصی، از جمله مالکان خانه ها، بنگاه های معاملات مستغلات و شرکت های مالی مرتکب می شوند به آسیب پذیری بیشتر

فقیران کمک می کند و آنان را به سمت بیچارگی بیشتر یا بی خانمانی سوق می دهد. در چنین شرایطی، زنان به ویژه شکل های گوناگون تبعیض را تجربه می کنند و در معرض خطر سواستفاده و خشونت قرار دارند.

۸۰ - دولت ها باید:

الف - از طریق راهکاری ملی و اختصاص منابع کافی برای تامین سرپناه موقت کافی برای تمامی اشخاص بی خانمان، برای از بین بردن مشکل بی خانمانی اولویت قایل شوند؛

ب - قوانینی برای حمایت از تمامی افراد، گروه ها و جوامع، از جمله فقیران، در برابر تخلیه اجباری از سوی عوامل دولتی و غیردولتی وضع کنند. این قوانین باید شامل تدابیر پیشگیرانه برای اجتناب و/یا حذف دلایل پایه ای تخلیه های اجباری، مانند خلاف ها و سواستفاده ها در مورد زمین و مستغلات باشد؛

ج - در زمینه اختصاص مسکن و زمین، به ویژه در جایی که به کار و خدمات دسترسی هست، برای افراد و جوامع فقیر اولویت قایل شوند. این کار باید به روشی حساس به جنسیت انجام شود و تضمین شود زنان و مردان به تساوی از چنین طرح هایی بهره مند شوند؛

د - به منظور اعطای امنیت حقوقی اجاره داری به اشخاص و خانواده های فقیری که فاقد چنین امنیتی هستند، از جمله کسانی که سندهای رسمی برای خانه و زمین ندارند و کسانی که در سکونتگاه های غیررسمی زندگی می کنند اقدامات فوری انجام دهند؛

ه - تضمین کنند حقوق برابر زنان نسبت به زمین یا اجاره داری به رسمیت شناخته شده و به اجرا درآید؛

و - پرداخت عمومی کافی برای مسکن با قیمت مناسب را تضمین و از سیاست ها و برنامه هایی حمایت کنند که فقیران را قادر به دسترسی به مسکن با قیمت مناسب می سازند. چنین سیاست ها و برنامه هایی باید به محروم ترین گروه ها اولویت بدهند و می تواند شامل برنامه های تامین مالی برای مسکن، ارتقای وضع زاغه ها، تهیه سند و رسمی کردن سکونتگاه های غیررسمی و/یا کمک های دولت برای اجاره یا اعتبار برای مالکیت مسکن باشد؛

ز - برای اصلاح خدمات و تاسیسات زیربنایی در مناطق مسکونی فقیران، از جمله جاده های مناسب تمامی فصول، آب آشامیدنی سالم، از بین بردن زباله و فضولات و تاسیسات دفع فاضلاب، تاسیسات مراقبت بهداشتی و آموزشی و برق اولویت قابل شوند؛

ح - سیاست ها و برنامه های کاهش خطر بلایا مربوط به مسکن را با توجه لازم به حقوق فقیران طراحی و اجرا کنند. تلاش های نوسازی بعد از وقوع بلایا باید شامل تدابیری برای تقویت امنیت اجاره داری برای کسانی در وضعیت امن باشد و به بازسازی مسکن و فراهم ساختن مسکن جایگزین، مانند مسکن اجتماعی یا عمومی، برای محروم ترین گروه ها اولویت بدهد.

ی - حق برخورداری از بالاترین معیار قابل حصول سلامت جسمی و فکری

۸۱ - در مثالی روشن از دور باطل فقر، احتمال فقیر شدن اشخاص بیمار خیلی بیشتر است، در

حالی که اشخاص فقیر در برابر حوادث، بیماری ها و معلولیت آسیب پذیر ترند. دسترسی محدود به مراقبت های بهداشتی جسم و فکر از جمله داروها، تغذیه

نامناسب و محیط های ناامن زندگی به شدت بر سلامت فقیران تاثیر می گذارد و از توانایی آنان برای شرکت در فعالیت های مولد درآمد یا معاش تولیدی می کاهد. وقتی تاسیسات مراقبت بهداشتی وجود نداشته باشد یا در دسترس نباشد مسوولیت سنگین این کار

به زنان و دختران محول می شود و به این ترتیب آنان برای ارائه این خدمات اغلب باید از آموزش یا اشتغال رسمی دست بردارند.

۸۲ - دولت ها باید:

الف - برای رسیدگی به رابطه بین بیماری و فقر، با به رسمیت شناختن عوامل تعیین کننده متعدد و گوناگون سلامتی و عاملیت و استقلال فقیران اقدامات چند بعدی انجام دهند؛

ب - کیفیت و قابلیت دسترسی به مراقبت بهداشتی درمانی و پیشگیرانه، از جمله مراقبت بهداشتی باروری و جنسیتی و مراقبت بهداشت فکری را برای فقیران بیشتر کنند؛

ج - تضمین کنند فقیران به دارو های امن و با قیمت مناسب دسترسی داشته و ناتوانی در پرداخت مانع از دسترسی به دارو و مراقبت بهداشتی اساسی نشود؛

د - در فاصله فیزیکی امن جوامع فقیر، از جمله در مناطق روستایی و زاغه ها تاسیسات مراقبت بهداشتی احداث و تضمین کنند این تاسیسات تمامی منابع لازم برای انجام درست وظایف خود را داشته باشند؛

ه - برای رسیدگی به مسایل بهداشتی اصلی مبتلابه فقیران، از جمله بیماری های نا دیده گرفته شده، تدابیر ویژه به عمل آورند. این کار باید شامل مایه کوبی، برنامه های آموزشی و کارآموزی برای

پزشکان و عوامل بهداشت به منظور شناسایی و درمان چنین بیماری‌هایی باشد؛

و - برای برخورد با خشونت مبتنی بر جنسیت، سیاست‌های ویژه و دارای منابع کافی، از جمله خدمات پیشگیرانه و درمانی قابل دسترسی اجرا کنند که از منزلت و حریم خصوصی اشخاص فقیر محافظت نماید؛

ز - خدمات ویژه برای گروه‌هایی ارائه دهند که دسترسی آنان به خدمات بهداشتی ممکن است چالش‌هایی ویژه به وجود آورد، مثل زبان، موانع جغرافیایی، موانع فرهنگی، سن، تبعیض یا وضعیت بهداشتی موجود. زنان فقیر باید به اطلاعات و خدمات عالی در زمینه جنسیت و بهداشت باروری دسترسی داشته باشند.

ک - حق کار و حقوق در محل کار

۸۳ - اشخاص فقیر در نواحی شهری و روستایی با بیکاری، کم‌کاری، کار غیردائمی نامطمئن، دستمزدهای کم و شرایط کاری نا امن و خفت بار مواجه اند. فقیران معمولاً خارج از اقتصاد رسمی و بدون مزایای تامین اجتماعی، مانند مرخصی زایمان، مرخصی بیماری، مزایای بازنشستگی و معلولیت کار می‌کنند. آنان ممکن است بیشتر ساعات کاری خود را در محل کار بگذرانند و با این حال حقوق ناچیزی دریافت کنند و با بهره‌کشی از جمله کار اجباری و برده‌وار، اخراج اجباری، بدرفتاری مواجه باشند. زنان به ویژه، همچون گروه‌های گرفتار تبعیض مانند معلولان و مهاجران ثبت نشده

بازار کار می‌شود.

۸۴ - دولت‌ها باید:

الف - مقررات دقیق و جدی برای کار وضع و اجرای آن‌ها را با نظارت سازمان بازرسی کار که توانایی و ظرفیت کافی داشته باشد تضمین کنند تا برخورداری از حق شرایط کاری شرافتمندانه ضمانت گردد؛

ب - مراقبت کنند تمامی کارگران حقوق کافی دریافت دارند تا خود و خانواده‌های آنان بتوانند از سطح زندگی خوب برخوردار شوند؛

ج - مراقبت کنند ضوابط حقوقی درباره شرایط عادلانه و مطلوب کار در اقتصاد غیررسمی نیز اجرا و محترم شمرده شوند، و داده‌های تفکیک شده درباره ارزیابی ابعاد کار غیررسمی را گردآوری کنند؛

د - اقدامات مثبت برای تضمین حذف تمامی شکل‌های کار اجباری و برده‌وار و شکل‌های زانبار و خطرناک کار کودک، علاوه بر اقداماتی که ادغام اجتماعی و اقتصادی مجدد افراد تحت تاثیر را تضمین و از تکرار اتفاق جلوگیری کند انجام دهند؛

ه - تضمین کنند از مراقبت‌کنندگان با برنامه‌ها و خدمات اجتماعی، از جمله دسترسی به مراقبت مقرون به صرفه از کودکان، به درستی حفاظت و حمایت شود؛

و - تدابیر ویژه به منظور گسترش فرصت‌ها برای اشخاص فقیر جهت یافتن کار شرافتمندانه در بازارکار رسمی، از جمله از طریق راهنمایی و آموزش حرفه‌ای و فرصت‌ها برای رشد و توسعه مهارت‌ها انجام دهند؛

در خطر سواستفاده قراردارند. زنان معمولاً قسمت اعظم کار مراقبتی بدون دستمزد را در خانواده‌های خود انجام می‌دهند و این امر احتمال حضور ایشان را در مشاغل با دستمزد اندک و نا مطمئن بیشتر می‌کند یا به طور کلی مانع از ورود آنان به

ز - تعیض در دسترسی به اشتغال و کارآموزی حذف و مراقبت کنند برنامه های کارآموزی در دسترس کسانی باشد که دربرابر فقر و بیکاری آسیب پذیرترند، از جمله زنان، مهاجران و معلولان و پاسخگوی نیازهای ویژه ایشان باشد

ح - به آزادی انجمن ها احترام بگذارند، آن را حمایت و ترویج کنند و محقق سازند تاهویت ها، صداها و حضور کارگران فقیر را بتوان در گفتگوهای اجتماعی و سیاسی درباره اصلاحات کارگری تقویت کرد.

ل - حق برخورداری از تامین اجتماعی

مزایای تامین اجتماعی ، از جمله حقوق بازنشستگی دسترسی داشته باشند که برای تامین زندگی خوب و دسترسی به مراقبت بهداشتی برای آنان و خانواده های ایشان کافی باشد، تدابیر ویژه به عمل آورند؛

د - مراقبت کنند نظام های تامین اجتماعی براساس قانون به روشی شفاف، پایدار و فراگیر ایجاد شوند و تنها جزیی از برنامه ملی جامع تر و منسجم تر برای ریشه کنی فقر باشند؛

ه - مراقبت کنند نظام های تامین اجتماعی با توجه به نیازهای ویژه فقیران، به ویژه زنان فقیرطراحی، اجرا و ارزیابی شوند

م - حق آموزش

۸۷ - احتمال این که کودکان فقیر برای حضور در فعالیت های درآمدزا یا کار در خانه ترک تحصیل کنند یا هرگز به مدرسه نروند، زیاد است. آموزش، امکان و وسیله ای حیاتی است که اشخاص با آن می توانند شخصیت، استعداد و توانایی خود را در حداعلا قابلیت خویش پرورش و احتمال یافتن شغل، مشارکت موثرتر در اجتماع و گریز از فقر را افزایش دهند. به این دلیل پیامدهای اقتصادی تکمیل نکردن دوره های ابتدایی یا متوسطه ویرانگر بوده، چرخه باطل فقر را دایمی می سارد. حق دختران به آموزش معمولاً بیشتر از آنان دریغ می شود امری که انتخاب های آنان را محدود و فقر زنان را بیشتر می کند.

۸۸ - دولت ها باید:

الف- تضمین کنند تمامی کودکان، از جمله کودکان فقیر، بتوانند از حق خود نسبت به آموزش ابتدایی رایگان و اجباری از طریق

تامین آموزش با کیفیت عالی در مدارس در فاصله امن و بدون هزینه های غیر مستقیم برخوردار شوند؛

ب - مدرسه هایی با آموزگاران خوب و آموزش دیده و تاسیسات زیربنایی مناسب، از جمله امکانات بهداشتی حساس به جنسیت و آب و برق در

۸۵ - فقیران غالباً نمی توانند از حق خود برای تامین اجتماعی برخوردار شوند. در حالی که این حق شامل هر دو بیمه اجتماعی (طرح های کمکی) و یاری اجتماعی (طرح های غیرکمکی) است، کشورهای بسیاری به عنوان منبع اصلی مزایای تامین اجتماعی فقط به نظام های کمکی متکی هستند، و برنامه های یاری اجتماعی غالباً ناکافی و ناموثر است. با توجه به این که احتمال این که فقیران در اقتصاد غیررسمی کارکنند، مشاغل نامن و کم حقوق داشته باشند، مدت ها بیکار باشند یا نتوانند کارکنند، بیشتر است بعید است بتوانند به بیمه اجتماعی کمک و در نتیجه به مزایای بیمه اجتماعی مانند مزایای بازنشستگی، بیکاری و بیماری دسترسی داشته باشند. این مشکلات به ویژه برای زنان جدی است زیرا تبعیض و مسوولیت های مراقبتی آنان باعث می شود حقوق کمتر بگیرند و سابقه کاری مرتب نداشته باشند که این عوامل توانایی ایشان را برای کمک به طرح های بیمه اجتماعی و استفاده از مزایای آن ها کم می کند.

۸۶ - دولت ها باید:

الف - نظام تامین اجتماعی فراگیر ایجاد کنند و منابع لازم را برای تضمین دسترسی تدریجی همگان به تامین اجتماعی و امکان برخورداری از حداقل کمترین سطوح ضروری حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی برای همه اختصاص دهند؛ در حالی که تمامی افراد باید به تدریج تحت پوشش نظام های تامین اجتماعی درآیند ، باید به محروم ترین و حاشیه ای ترین گروه ها اولویت داده شود؛

ب - نظام های فراگیر و جامع تامین اجتماعی با بودجه و اعتبار ملی را که بیمه اجتماعی و یاری اجتماعی را دربرگیرد، همسو با توصیه های سازمان بین المللی کار در چارچوب حفاظت اجتماعی، اجرا کنند و گسترش دهند.

ج - برای تضمین این که فقیران، به ویژه زنان و کسانی که در اقتصاد غیررسمی کار می کنند، به

نواحی محروم تامین کنند؛

۸۹ - فقر توانایی افراد یا گروه ها را برای اعمال حق خود به شرکت در، دسترسی و کمک به تمامی گستره های زندگی فرهنگی، همچنین توانایی آنان را به برخورداری موثر از فرهنگ خود و فرهنگ دیگران به گونه ای جدی محدود و به این ترتیب ناتوانی و طرد شدگی اجتماعی ایشان را تشدید می کند. بیان فرهنگی آزادانه از طریق ارزش ها، باورها، اعتقادات، زبان ها، دانش و هنرها، رسوم، نهادها و شیوه های زندگی، فقیران را قادر می سازد طبیعت انسانی خود، دیدگاه خویش از جهان، میراث فرهنگی خود و معانی و مفاهیمی که آن ها به زندگی و موجودیت و رشد و توسعه ایشان می دهند را بیان و ابراز کنند. فقیران غالباً قادر نیستند از مزایای پیشرفت علمی و استفاده ها و کاربردهای آن به روشی برابر برخوردار شوند.

۹۰ - دولت ها باید:

الف - تنوع میراث فرهنگی موجود در سرزمین ها و تحت اختیار قانونی خود، ازجمله میراث فرهنگی اشخاصی که در فقر زندگی می کنند را به رسمیت بشناسند و برای آن ها ارزش قایل شوند؛

ب - به میراث فرهنگی گروه هایی که در فقر زندگی می کنند، ازجمله از طریق حفاظت در برابر بهره برداری غیرقانونی یا ناعادلانه زمین ها، سرزمین ها و منابع مردمان بومی از سوی عوامل دولتی یا غیردولتی ازجمله شرکت های فراملیتی و دیگر شرکت های تجاری، احترام بگذارند و محافظت کنند؛

ج - تضمین کنند سیاست ها و برنامه های میراث فرهنگی، ازجمله آن هایی که برای ترویج

گردشگری، طراحی شده اند، به خرج یا به زیان جوامعی که در فقر زندگی می کنند، ازجمله از طریق مشارکت فعالانه افراد و جوامع مربوطه، اجرا نشوند؛

ج - برای تضمین تدریجی موجود بودن، دردسترس بودن، قابل قبول بودن، قابل انعطاف بودن و کیفیت آموزش در تمامی شکل ها و سطوح اقداماتی انجام دهند. این اقدامات می تواند شامل اختصاص، به عنوان اولویت، منابع به فقیران برای جبران محرومیت های اجتماعی- اقتصادی (برای مثال، انجام اقدامات مبتکرانه برای کاهش نسبت های ترک تحصیل، دادن کمک های بلاعوض و غذا در مدرسه) باشند؛

د - برای ارائه تدریجی آموزش رایگان در دوره دبیرستان و سطوح عالی تر، به ویژه به دختران و گروه های آسیب پذیر به فقر و حاشیه نشینی مانند کودکان معلول، اقلیت ها، پناهندگان، کودکان مهاجران ثبت نشده، اشخاص بدون کشور، کودکانی که در موسسات ویژه و کسانی که در نواحی دورافتاده یا زاغه ها زندگی می کنند، تدابیری بیاندیشند؛

ه - مجموعه قوانین را بررسی و اصلاح کنند تا از سازگاری بین حداقل سن ترک مدرسه و حداقل سن ازدواج و کار مطمئن شوند؛

و - مراکزی با کیفیت خوب برای مهد کودک و آمادگی در نظر بگیرند تا آموزش و سلامتی کودکان خانواده های فقیر بهبود یابد؛

ز - برای ریشه کن کردن بیسوادی، از جمله بین بزرگسالان، اقدام کنند؛

ح - اطمینان حاصل کنند فقیران قادر باشند اطلاعات مربوط به تمامی حقوق بشر و آزادی های بنیادی را بدانند، دنبال آن ها بروند و آن ها

را دریافت کنند و به آموزش و فراگیری حقوق بشر دسترسی داشته باشند.

ن - حق شرکت در زندگی فرهنگی و برخورداری از مزایای پیشرفت علمی و کاربرد های آن

موسسات فرهنگی

ه - اقداماتی برای تضمین رسیدن مزایای پیشرفت علمی به افراد فقیر انجام دهند و از دسترسی آنان به اطلاعات، جریان ها و تولیدات علمی اطمینان حاصل کنند؛

و - تضمین کنند نوآوری های ضروری برای زندگی با منزلت و کرامت با هزینه مناسب بر مبنای غیر تبعیضی از نظر فیزیکی در دسترس همگان، از جمله افراد فقیر، باشد

د - فرصت هایی برای اشخاص فقیر ایجاد کنند تا در زندگی فرهنگی شرکت کنند به آن دسترسی داشته باشند و به آن کمک کنند، از جمله با تسهیل دسترسی به فضاهای عمومی که افراد و گروه ها از تمامی جوامع می توانند فعالیت های خلاقانه و سرگرم کننده انجام دهند، برای انجام مراسم و تشریفات گردهم آیند و با هم در آمیزند و معاشرت کنند. دولت ها همچنین باید دسترسی افراد دچار

تسهیل کنند؛ فقر را به کالاها، خدمات و نهادها و

۹۵ - دولت‌ها در ارائه یا دریافت یاری بین‌المللی باید مشارکت موثر کشورهای دریافت‌کننده و تمامی دست‌اندرکاران تحت تأثیر، از جمله افراد فقیر را تضمین، و ظرفیت و مالکیت آنان را در زمینه یاری بین‌المللی تقویت کنند.

۹۶ - دولت‌ها برای ایجاد محیط بین‌المللی توانمند ساز مناسب کاهش فقر باید، چه انفرادی یا مشترکاً، اقدامات سنجیده، ویژه و هدفمند، از جمله در مسایل مربوط به تجارت دوجانبه و چندجانبه، سرمایه‌گذاری، وضع مالیات، مالیه، حفاظت محیط زیست و همکاری توسعه به عمل آورند. از جمله این اقدامات، همکاری برای بسیج حداکثر منابع موجود برای تحقق جهانی حقوق بشر است.

۹۷ - یک کشور، حتی وقتی عضو یک سازمان بین‌المللی باشد، برای کردار خود در رابطه با تعهداتش در داخل و خارج از سرزمین خود مسوول است. این مسوولیت شامل شناسایی تأثیر احتمالی تدابیر مورد توافق بین‌المللی بر حقوق بشر، از جمله حقوق بشر فقیران، نیز هست.

۹۸ - کشوری که اختیارات و صلاحیت‌ها را به یک سازمان بین‌المللی تفویض یا در آن شرکت می‌کند باید تمامی اقدامات معقول را انجام دهد تا تضمین کند سازمان مربوطه مطابق با تعهدات بین‌المللی مربوط به حقوق بشر آن کشور و به روشی مناسب برای کاهش فقر عمل کند.

هفتم - نقش عوامل غیردولتی از جمله شرکت‌های تجاری

۹۹ - 99 کشورها براساس تعهدات بین‌المللی خود وظیفه دارند از موارد نقض حقوق بشر از سوی عوامل غیردولتی، از جمله آن شرکت‌های تجاری که این کشورها در وضعیتی هستند که می‌توانند بر کار آن‌ها نظارت کنند، جلوگیری کرده، از این حقوق حفاظت نمایند. هرچا پای شرکت‌های فراملیتی در میان است، تمامی کشورهای مربوطه باید همکاری کنند تا تضمین شود این شرکت‌ها در خارج به حقوق بشر، از جمله حقوق بشر اشخاص و جوامع فقیر، احترام بگذارند. دولت‌ها باید اقدامات بیشتری برای حفاظت در برابر

ششم - تعهدات یاری و همکاری بین‌المللی

۹۱ - دولت‌ها وظیفه دارند متناسب با ظرفیت‌ها، منابع و نفوذ خود، چنان‌که در منشور ملل متحد (ماده‌های ۵۵ و ۵۶) و چند معاهده بین‌المللی حقوق بشر مشخص شده، امکان یاری و همکاری بین‌المللی را فراهم سازند.

۹۲ - دولت‌ها به عنوان بخشی از یاری و همکاری بین‌المللی تعهد دارند از برخورداری از حقوق بشر حفاظت کرده و به آن احترام بگذارند، که این امر شامل اجتناب از کرداری است که خطری قابل پیش‌بینی با لطمه زدن به برخورداری از حقوق بشر فقیران در ورای مرزهای آنان ایجاد خواهد کرد، و همچنین شامل انجام ارزیابی‌هایی درباره تأثیرات قوانین، سیاست‌ها و رفتارها در آن سوی مرزها است.

۹۳ - کشورهایایی که در موقعیتی هستند که چنین کنند برای کمک به تحقق حقوق بشر و کاهش فقر به عنوان جزئی مهم از وظیفه یاری و همکاری بین‌المللی، باید یاری بین‌المللی ارائه دهند. یاری بین‌المللی باید به مالکیت کشورهای شریک و همکار بر راهکارهای آن‌ها برای کاهش فقر احترام بگذارد، و باید با راهکارها، نهادها و روش‌های کار کشورهای شریک و همکار در زمینه راهکارهای توسعه ملی آن‌ها همسو و هماهنگ باشد. اقدامات کمک‌دهندگان باید یکنواخت، شفاف و هماهنگ باشد، و هر دو طرف، یعنی کمک‌دهندگان و شرکا باید برای اقدامات خود و نتایج مداخلات و ابتکارات خود پاسخگو باشند.

۹۴ - دولت‌ها وقتی، با وجود بهترین تلاش‌های خود، قادر نباشند تضمین کنند کسانی که در فقر در سرزمین‌های آن‌ها زندگی می‌کنند قادر باشند از حقوق بشر خود برخوردار شوند، متعهد هستند براساس شرایط مورد توافق طرفین خواهان یاری بین‌المللی شوند. آن‌ها باید تضمین کنند یاری دریافت‌شده براساس اصول حقوق بشر مصرف و مدیریت شود.

سازوکارها به علت موانع و اشکالات فرهنگی، اجتماعی، فیزیکی یا مالی است.

هشتم - اجرا، نظارت و پایش

۱۰۳ - اجرای موفقیت آمیز اصول راهنما به تبدیل آن به راهکارهای ملی درباره کاهش فقر و حقوق بشر و درباره ایجاد سازوکارهای موثر پایش و اجرای داخلی و محلی، از جمله از طریق نهادهای ملی حقوق بشر بستگی دارد که براساس اصول مربوط به وضعیت نهادهای ملی برای ترویج و حفاظت حقوق بشر ایجاد شده باشند (اصول پاریس).

۱۰۴ - دولت ها باید برنامه اقدام و راهکار ملی جامعی برای ریشه کنی فقر در چارچوب اصول حقوق بشر تصویب کنند. برنامه ملی اقدام (ها) باید تمامی سطوح اداری را ادغام و شناسایی کند و به نیازهای فقیران اولویت بدهد. این برنامه ها باید چارچوبی برای تمامی خدمات و برنامه های عمومی برای احترام، حفاظت و تحقق حقوق بشر فقیران ارائه دهند و شاخص ها، ملاک ها و جدول های زمانی تعیین کنند که با توجه به آن ها بتوان بر میزان پیشرفت نظارت کرد. این راهکار و برنامه را باید تدوین و از طریق فرایندی شفاف، فراگیر، مشارکتی و حساس به جنسیت مرتباً بررسی کرد. فرایندی که راهکار و برنامه اقدام براساس آن تدوین شده، و محتوای آن ها باید به گروه های آسیب پذیر، محروم و حاشیه ای توجه ویژه معطوف کند. دولت ها باید فرصت ها برای مشارکت را تعریف کرده و درباره آن ها اطلاع رسانی کنند و اطلاعات درباره تدابیر و اقدامات پیشنهادی در زمینه سیاستگذاری باید به گونه ای گسترده و به شیوه ای قابل دسترسی منتشر شوند.

۱۰۵ - دولت ها باید وظیفه نظارت بر جنبه های کمی و کیفی فقر از دیدگاه حقوق بشری، و فراهم کردن مجموعه های داده های تفکیک شده

سواستفاده ها از حقوق بشر از سوی آن شرکت های تجاری انجام دهند که متعلق به دولت ها یا تحت کنترل آن ها هستند، یا حمایت و خدمات اساسی از کارگزاری های دولتی دریافت می کنند.

۱۰۰ - کمترین مسوولیت عوامل غیردولتی، از جمله شرکت های تجاری، این است که به حقوق بشر احترام بگذارند، یعنی از اینکه از طریق فعالیت ها، محصولات یا خدمات خود موجب نقض حقوق بشر شوند یا به این کار کمک کنند اجتناب نمایند، یا در صورت وقوع چنین مواردی به آن ها رسیدگی و برخورد کنند.

۱۰۱ - شرکت های تجاری در سیاست های خود باید به روشنی متعهد شوند به حقوق بشر، از جمله حقوق بشر فقیران احترام بگذارند و برای شناسایی و ارزیابی هر تأثیر عملی یا بالقوه بر حقوق بشر که ناشی از فعالیت های خود شرکت و شرکای تجاری مرتبط با آن فعالیت ها باشد، تلاش لازم انجام دهند. آن ها باید از تأثیر و عوارض نامطلوب اقدامات خود بر حقوق فقیران جلوگیری کرده یا آن ها را کاهش دهند، از جمله با ایجاد یا مشارکت در سازوکارهای جبران خسارت در سطح عملیاتی برای افراد یا جوامعی که با چنین تأثیرهایی مواجه هستند.

۱۰۲ - تعهد دولت ها برای جلوگیری از نقض حقوق بشر از سوی طرف های ثالث ایجاب می کند برای پیشگیری، تحقیق و تفحص، مجازات و جبران هر مورد نقض از طریق سیاست ها، وضع قوانین و مقررات، و داوری موثر اقدام کنند. کشورها باید تضمین نمایند کسانی که بر اثر تعدیات مرتبط به کار و تجارت آسیب دیده اند به دادخواهی سریع، قابل دسترسی و، از جمله در صورت لزوم، توسل به دادخواهی قضایی و سازو کارهای جبران و پاسخگویی غیرقضایی موثر دسترسی داشته باشند. این کار شامل رسیدگی به هر مانع حقوقی، عملی و مربوط به روال کار برای دسترسی به عدالت، از جمله تبعیض است که مانع از استفاده و بهره مند شدن فقیران از این

نظام ملل متحد، و سازمان های منطقه ای تشویق می شوند از تلاش های دولت ها برای اجرای اصول راهنما از جمله از طریق همکاری جنوب - جنوب حمایت کنند. این حمایت می تواند شامل همکاری فنی، یاری مالی، توسعه ظرفیت نهادی، به اشتراک گذاشتن دانش، مبادله تجربه ها و انتقال فن آوری باشد.

لازم برای اجرای موثر را به یک نهاد مستقل ملی محول کنند. اطلاعات باید مطابق با ضوابط پذیرفته شده بین المللی گردآوری و پردازش شوند، تا از حقوق بشر حفاظت و رازداری و احترام به حریم خصوصی تضمین شود.

۱۰۶ - شرکای توسعه، کارگزاری های تخصصی

۱۰۷ - اجرای برنامه های اقدام ملی باید به گونه ای کاملا پاسخگو به فقیران انجام شود و طیفی گسترده از موسسات حقوق بشر ملی، دادگاه ها، کمیته های پارلمانی و سازوکارهای منطقه ای و بین المللی حقوق بشر بر آن نظارت کنند. فقیران باید بتوانند در تدوین و اجرای این سازوکارهای نظارتی شرکت کنند. دولت ها باید سازوکارهای پاسخگویی و مسوولیت پذیری اجتماعی پایین به بالا مانند کارت های گزارش شهروندی، حسابرسی های اجتماعی و نظام های مشارکتی تنظیم بودجه را تشویق کنند .

نهم - تعبیر و تفسیر

۱۰۸ - اصول راهنما را نباید به عنوان محدود کردن، تغییر دادن یا به عبارت دیگر اثرا گذاشتن و آسیب رساندن به حقوق به رسمیت شناخته شده براساس قانون بین المللی حقوق بشر و ضوابط مربوطه، یا حقوق سازگار با حقوق بین الملل به گونه به رسمیت شناخته شده براساس هر قانون ملی، تعبیر کرد.

UNITED NATIONS
HUMAN RIGHTS
OFFICE OF THE HIGH COMMISSIONER

دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد نماد تعهد دنیا نسبت به آرمان های جهانی منزلت و کرامت انسان است. این دفتر ماموریتی منحصر به فرد از جامعه بین المللی برای ترویج و حفاظت از تمامی حقوق بشر دارد. دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر که در ۱۹۹۳ ایجاد شد، ماموریت دارد برخورداری و تحقق کامل تمامی حقوق بشر از سوی تمامی مردم را ترویج و از آن ها حفاظت کند. این ماموریت شامل پیشگیری از موارد نقض حقوق بشر، تضمین احترام برای تمامی حقوق بشر، ترویج همکاری بین المللی برای حفاظت حقوق بشر، هماهنگ کردن فعالیت های مربوطه در سراسر سازمان ملل متحد، و تقویت و افزایش کارایی فعالیت سازمان ملل در زمینه حقوق بشر است. دفتر کمیساریای عالی به عنوان دبیرخانه شورای حقوق بشر، ماموریت داران روش های ویژه، نهادهای مربوط به معاهدات و بررسی ادواری جهانی نیز انجام وظیفه می کند

www.ohchr.org

اصول راهنما درباره فقر شدید و حقوق بشر

دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر

نشانی

Palais des Nations
CH 1211 Geneva 10 – Switzerland
Telephone: +41 22 917 90 00
Fax: +41 22 917 90
08 www.ohchr.org